UZAY ÜSSÜ AY

GİZEMLİ YAPAY PLANET

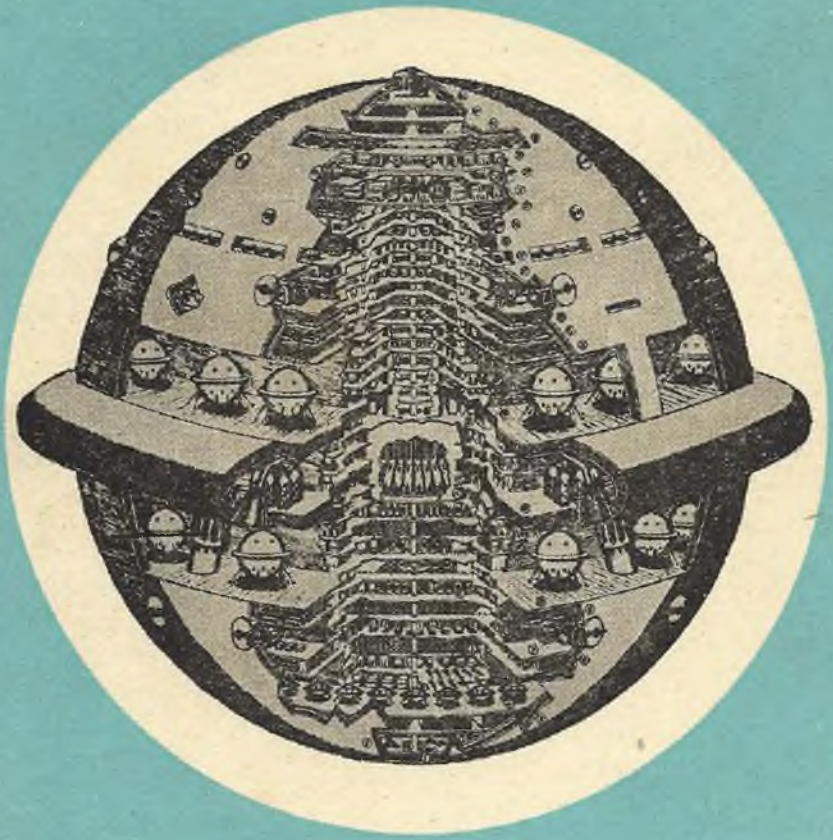

BİLİM ARAŞTIRMA MERKEZİ

UZAY ÜSSÜ AY

GİZEMLİ YAPAY PLANET

BİLİM ARAŞTIRMA MERKEZİ
Yayınevi
ISTANBUL

Kitap No: 28 — **UZAY ÜSSÜ AY**

Birinci Baskı	:	Nisan — 1979
Dizgi	:	Metin Matbaası
Baskı	:	Bahar Matbaası
Kapak Baskı	:	Coşkun Matbaası
Cilt Yapım	:	Yıldız Ciltevi

SIRAT REHBERLİĞİ

Neresi olsa gurbettir bizim için
Bir çorak toprak olan şu yeryüzünün.

Engin göklerin ışıl ışıl bir meskeninde
Bizi bekleyenler var bengin ateşiyle
Dostluk denen ölçüsüz bir özlemin.

Biz bu dostluğun elçisi geldik
En kutlu değerleri yitirmiş bu yere
Ve susuz ölümcül kuraklarında
Bu çilekeş ve cefakâr gidişin
Bir sonu mevcut diye
Dünya halklarına söylemek için
Nice ışık yılları ötelerinden
Sırat Köprüsü olan yeryüzüne
Yol göstermek istedik
Bu amansız geçişte.

Ve bir rehberlik üzre
Güneşin doğumundan önce
Tutsaklığa çıkageldik.

2-3-1979

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM
NASA VE LTP GÖZLEMLERİNİN KOLEKSİYONLARI
2. BÖLÜM
AY ÜZERİNDE GÖZLEMLENEN GİZLEMLİ OLAYLAR VE ARAÇLAR
3. BÖLÜM
AY ÜZERİNDE YAPILAN GİZEMLİ TOPOGRAFİK GÖZLEMLER VE YORUMLARI
a — Ay Kraterleri ve Esrarengiz Işıklar
b — Ay Üzerindeki Hareketli Objeler
c — Ay Üzerindeki Esrarengiz Volkanlar
d — Ay Üzerindeki Esrarengiz Kubbeler
e — Ay Üzerindeki Esrarengiz Lekeler ve Oluklar
f — Ay Üzerinde Bulunan Acaip Taş
g — Ay Üzerindeki Esrarengiz Kuleler
h — Ay Üzerindeki Esrarengiz Dev Makinalar
4. BÖLÜM

SOVYET BİLİMCİLERİ VASIN VE SHCHERBAKOV'UN, «YAPAY AY» GÖRÜŞLERİ

a — Ay, Dünya İçin Yapay Bir Sputnik midir?
b — Ay, Bir «Nuh'un Gemisi» midir?
c — Torpillenemeyen Bir Savaş Gemisi
d — Ay, Felakete Uğrayan Bir Uzay Gemisi midir?
e — Ay, Terkedilmiş Bir Uzay Kenti midir?
f — Kanıtları Beklemek Gerek.
5. BÖLÜM

AY'DAN GETİRİLEN İNSAN ELİ KEMİĞİ

ÖNSÖZ

Evrensel beşer evrim düzeyi skalasının, henüz çok alt frekanslarında bulunan dünya beşer varlık sistemleri, bu ilkellikten kurtulmak için evrim yolunda yürütüldükçe ve yürüdükçe, her adımda, kuşkusuz nice nice Hakikâtler ile karşılaşacaktır ve onların soyut ve somut değer ve enerjilerini kişiliklerine edindikçe ise bu doğal ritimle daha ileri beşerî evrimsel düzeylere doğru yükselecektir.

Sonsuz küçük ve büyük zaman dilimleri içinde, kendinin her an sonsuz katına varan (fakat ilk Yaradılış'da böyle olan) Yaradılış içinde hiç bir varlık sistemi yoktur ki, kendini sarıp sarmalamış daha yüksek varlık sistemlerinden masun olsun. Tüm Yaradılış, en sonsuz içten ve en sonsuz dışa değin, birbirlerini rölatif olarak kuşatmış varlık sistemleri ile meskûn boyutların iç içe ve dış dışalığıdır. Bu olgu; biçim, hiyerarşi, yapı, kuruluş vb. gibi daha sonsuz etmenler bakımından bir rölatif süreklilik içinde, Yaratıcı Enerji'nin İradesi'ne bağlı olarak mevcudiyetini sürdürür.

Her maddesel varlık, gene varlıklar tarafından oluşturulur.

Evrenler, galaksiler, sistemler, planetler...

Galaksiler içinde, öylesine tahayyül ve tasavvur edilemez Yüksek Uygarlıklar vardır ki, onları betimlemek olanaksızdır; fakat şu yeryüzü çekim sınırına yerleştirilmiş olan Ay Planeti, böylesine bir Yüksek Uygarlık tarafından inşa edilmiş bir Uzay Gemisi'dir yani yapay bir planettir. Bu Uygarlık, başka bir Güneş Sistemi Uygarlığı'dır. Ay Planeti bir zaman önce Güneş Sistemimize getirilmiştir.

Yakın zamanda birçok gizlerin üzerleri açılacaktır.

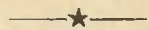

GİRİŞ

NASA jeologlarından Farouk El Baz'ın SAGA dergisi röportörü ile yaptığı görüşmenin «Ay yüzeyinde esrarengiz yapılar» konusuna ilişkin olan bölümü de çok ilginçtir. (*)

SAGA: Bizlere biraz da Ay yüzeyi üzerindeki veya altındaki esrarengiz jeolojik objelerden veya formasyonlardan...

EL BAZ: «Dünya dışı»ları kastediyorsunuz?

SAGA: Evet, sizlerin de çözümleyemediklerinizi.

EL BAZ: «Pekâlâ. Gerçekten açıklanamayan objeler azdır, fakat en enteresanları Ay üzerinde gözlemlenmiş olan muazzam sivri kulelerin son derece uzun gölgeleridir. Bu objeler bizler için şaşırtıcı anormallikler teşkil etmektedirler — uzun, çok uzun gölgeler, kilometrelerce uzunluğunda. Bu sivri kulelerden bazıları 100 m. yüksekliğindedir, diğerleri ise düyadaki en yüksek yapıdan genellikle iki, üç kat daha yüksektir. Bunların renkleri, çevrelerindeki koyu renkli düz sahalardan veya lav örtülerinden çok daha aydınlıktır ve bu sanki etraflarında bir Aura varmışcasına onlara daha bir esrarengizlik katmaktadır. Sanki farklı bir materyalden yapılmış ya da inşa edilmiş gibi gözükmektedirler.

SAGA: Bu kanıya nereden ulaştınız? Bunların kaynağı nedir?

EL BAZ: Biz de bunu bulmaya çalışıyoruz. Bu beyazımsı renkteki yapılar hakkında mümkün olan tüm jeolojik açıklamalar ortaya konmuştur. Fakat büyük bir şanssızlık olarak Ay'a inişler sırasında bu yapıların Ay yüzeyinden ve yeterli yakınlıktan fotoğraflarını çekme fırsatı doğmamıştır. Şimdi ise Apollo programları sona ermiştir — kimbilir?

(*) Bkz: 12-UFO APOLLO Uçuşları Apollo-16/b

1. BÖLÜM

NASA VE LTP GÖZLEMLERİNİN KOLEKSİYONLARI

NASA'nın Ay üzerindeki LTP'yi (Lunar Transient Phenomena: Geçici Ay Fenomenleri) samimiyetle incelemeye başlaması 1960'lar gibi çok yakın bir zamana rastlar. Üzerinde durulan LTP, hareket, renk, ışık ve kararma gösteren, alışılmışın dışındaki herhangi bir şeyi kapsıyordu.

NASA, *Strolling Astronomer* dergisinin Haziran 1972 tarihli sayısmda, Geçici Ay Fenomenleri'ni gözlemlemek üzere resmî bir program yayımlandı. Uygun cesamette teleskopu bulunan, ana hedefleri ve çalışma metodlarını anlayacak kadar tecrübe sahibi olan gözlemciler acele aranıyordu. Sonunda, tam otuziki gözlemciden yanıt geldi. NASA, her bir gözlemciye, her biri geçmişte devamlı olarak LTP gösteren dört bölgenin yanısıra bir de kıyas imkânı olsun diye LTP göstermeyen bir bölge ve pozitif sismik raporlarının geldiği bölgelerden birini tahsis etti. Araştırma süresince herhangi bir düzenlilik içerisinde rapor veren sadece altı gözlemci çıkmıştı. Bunlar da her zaman, kendilerine tahsis edilen bölgelerle ilgili raporlar olmuyordu. Bugün NASA'nın elinde, en bariz LTP'lerin oluştuğu yerleri gösteren bir harita vardır.

İngiliz astronomu Patrick Moore, LTP'leri sınıflandırmıştır. Ayrıca, NASA'dan Bn. W.S. Cameron belki de

bu alanda herkesten daha fazla çalışmış ve 16. yüzyıla kadar dayanan 900'ü aşkın bir LTP koleksiyonu toplamıştır.

Moore ve Cameron'un LTP koleksiyonlarından seçilen şu örnekler, Ay'ın üzerinde yüzyıllardır meydana gelen ve hâlâ daha meydana gelmekte olan bu türden olaylara bir ışık tutacak mahiyettedir:

— Aristarchus Krateri'nde, ışıldayan, kırmızımsı renklendirmeler, yıldız benzeri noktalar, aydınlanmalar, nabız gibi seğirmeler ve zirvelerin tepesi ile krater tabanında mavi ışıklar görüldüğü rapor edilmiştir.

— Plato Krateri'nde, ışıldayan, iğnemsi noktalar, hareket eden ışıklar ve kırmızı renk gözlemlenmiştir.

— Bir düzine ya da daha fazla kraterde, ay tutulmaları sırasında, yıldız benzeri noktalar gözlemlenmiştir.

— Gassendi Krateri'nde, dış duvarda ve sonra bir iç duvarda aydınlanma, ışıldama, tabanda pembemsi bir parıltı ve duvarda hareket eden gölgeler görülmüştür.

— Eratosthenes Krateri'nde, iç duvarda ışıldama, meyilli yüzeyden aşağıya doğru çağlayan sis görüntüsü ve bir küme ışık lekeleri görüldüğü rapor edilmiştir.

— Biela Krateri'nde, 28 dakika süreyle ışıldayan iki kırmızı leke görülmüştür.

— Rabbi Levi Krateri'nde, ufak bir kratercik içinde son derece parlak bir ışıldama, bir diğerinde loş bir ışıldama ve onbeş saniye süren parlak kırmızı parlamalar gözlemlenmiştir.

— Posidonius Krateri'nde, batı yakasındaki sırtın, üzerindeki seyrek bir bulutla birlikte sarı aşıboyası rengine büründüğü görülmüştür.

— Theophilus Krateri'nde, iki saat süreyle aralıklı süren bir parıltı, aydınlanma ve iç duvarın kararması, merkezi zirve üzerinde birinci kadirden bir parlama,

kararmanın izlediği kırmızımsı bir parıltı, zirve üzerinde birkaç dakika süren aydınlanma, iç duvarın tepesinde parlama, zirvelere ve duvarlara vuran pembemsi bir renk, merkezi dağlar üzerinde kavuniçi-pembe renkte bir parıltı görüldüğü rapor edilmiştir.

— Madler Krateri'nin güneyinde, bir yelpaze gibi açılan kırmızılaşma ve bunu izleyen parlak bir alan görülmüştür.

— Tycho Krateri'nde, batıdaki dış meyilli yüzeyde nabız gibi seğiren beyaz bir parıltı gözlemlenmiştir.

— Proclus Krateri'nde, kuzey duvarın kırmızı ve yeşil renklere büründüğü kuzey-batı duvarın ışıl ışıl olduğu; tüm kraterin aydınlanması; onbeş saniyelik aralarla güney yarının aydınlanması; onsekiz dakika süreyle kuzey-kuzeybatı duvarı üzerinde bir kırmızılık görüldüğü rapor edilmiştir.

Bu liste böylece uzayıp gider. Daha başka listeler de vardır. Rapor edilmemiş olan sayısız gözlemler de mevcuttur. Öte yandan, meydana gelen daha birçok tuhaf olay, daha bozuk olan görüş şartlarından dolayı hiçbir zaman gözlemlenememektedir.

2. BÖLÜM

AY ÜZERİNDE GÖZLEMLENEN GİZEMLİ OLAYLAR VE ARAÇLAR

Esrarengiz uydumuz Ay, gökyüzündeki o tuhaf yabancı dünya, insanlık bildi bileli başlarımızın üzerinde asılı durmaktadır. Bütün bu süre boyunca da insanlığı hayal kırıklığına uğratan, çözülmemiş bir bilmece ve insanlığın aklından bir türlü çıkmayan yegâne büyük muamma olarak kalmıştır.

Bu göksel kürenin Dünya'nın en ileri zihinlerini böylesine şaşırtması oldukça ilginçtir. Önceleri gözlerimizle, sonra da teleskoplarla körlemesine araştırmaya çalıştığımız bu acaip dünyayı düşünmeye başladığımızdan beridir, etüd etmekteyiz. Daha sonraları ise radyo ve radarın sağladığı takatsiz araştırma sondalarını kullanmaya başladık. En sonunda da Uzay Çağının gelmesiyle birlikte Ay'ı uzay araçlarının üzerine yerleştirilmiş kameraların gözleriyle taramaya başladık. Yakın plândan çekilmiş binlerce fotoğrafa rağmen, bilim adamları Ay'ın gerçek yapısını ya da nereden geldiğini tespit edemediler. Ay'ın kökeni ve mahiyeti hakkında hâlâ daha kendilerinden emin değildiler.

En nihayet, insanın kendisi Ay'ın yüzeyini bizzat araştırmaya başladığında dahi, ayaklarının altındaki

Ay, bir esrar ve açıklanamayan bir muamma olarak kaldı. Aslında, bilim adamları Ay'ı ne kadar etüd ederler ve Ay hakkında ne kadar çok şey öğrenirlerse, Ay da o kadar büyük bir esrar haline geliyor gibidir. Yüzyıllardan beridir Ay'ın yüzeyinde gözlemlenegelen sayısız tuhaf olayı hâlâ daha açıklayamadıkları gibi, astronotların Ay'ın üzerinde ve çevresinde dünya - dışı bir faaliyetin mevcudiyetiyle karşılaşmalarını anlayamamaktadırlar. Bilim adamlarının kendileri de, Ay'ın göründüğü gibi olmayıp, tümü doğal olmayan bir dünya olabileceğini ima eden, şaşırtıcı ve hayrete düşürücü bilimsel hususlar ortaya koymaya devam etmektedirler. (Bkz. Bölüm - 4)

Sovyetler Birliği ile Amerika Birleşik Devletleri, Ay için birbirleriyle yarış ederlerken, başlangıçta, sanki Sovyetler kazanacakmış gibi görünüyordu. Aslında, ellilerin sonlarında, Ruslar'ın uzaya insan göndermelerine karşılık Amerikalılar ancak portakal büyüklüğünde uydular fırlatırlarken, Amerika'nın en önde gelen uzay uzmanlarından Dr. Wernher von Braun'la (1) röportaj yapan bir gazeteci kendisine, Ay'a giden Amerikalı bilim adamlarının orada ne bulacakları hakkındaki düşüncesini sormuştu. V - 2'nin babası olan Alman asıllı roket uzmanı da tek bir kelimeyle karşılık vermişti: «*Ruslar'ı!*»

Fakat, başkaları, Amerikalılar'ın daha başka birşey bulacağı düşüncesindeydiler. Elliler ile altmışlar boyunca, gökyüzündeki tuhaf objelerle ilgili gözlemler rapor edilmişti. Adına önceleri «*Uçan Daireler*», sonradan da «*UFO*»lar denilen bu objeler, planetimize dünya - dı-

(1) Bkz: 12-UFO APOLLO Uçuşları.... sf. 8

şı ziyaretçiler taşıyan uzay gemileri oldukları hakkında bazı gözlemcileri ikna etmiş bulunuyorlardı. Gerçekten de UFO konusuna eğilen birçok yazar, bu objelerin operasyonları için Ay'ı bir üs olarak kullandıklarını düşünüyordu.

Böyle bir düşünceye varılmasının sebebi, Ay'ın yüzeyinde tuhaf şeylerin gözlemlenmekte olmasıydı. En objektif bilim adamları dahi, komşumuz Ay'ın üzerinde ve çevresinde açıklanamayan olayların meydana geldiğini kabul etmeye mecbur oluyorlardı. Herşeye rağmen, günümüzün birçok astronomu, Ay'ı, yaşamı barındıracak bir atmosferi olmayan, üzerindeki hiçbir şeyin hiçbir zaman, binlerce ya da hatta milyonlarca yıllık süreler boyunca değişmediği, tamamıyla ölü bir planet olarak mütalaa ediyorlardı. Yine de, Ay'ın üzerinde birçok değişiklikler oluşmaktaydı.

New York'ta çıkan *Herald Tribune* gazetesinin bilim editörü John J. O'Neill, 29 Temmuz 1953 tarihinde, geceleyin teleskopuyla Ay'ı incelerken müthiş birşey keşfetti. O'Neill önce gözlerine inanamamıştı. Bu bir göz aldanması olmalıydı. Teleskopuyla Ay'ın bu bölgesini daha önce incelemiş ve hiçbir şey farketmemişti. Aynı bölgenin birçok profesyonel astronom tarafından daha önce yüzlerce, hatta binlerce kez gözlemlenmiş olduğunu ve kendisinin o anda gördüğü türden tuhaf bir yapıdan hiç söz edilmediğini de biliyordu. Fakat, Ay'ın Crisium Denizi bölgesinin üzerinde 20 km. kadar uzanan o tuhaf «*köprü*» işte orada, gördüğünü dikkatlice bir kez daha kontrol eden O'Neill'in gözleri önündeydi.

O'Neill, Ay ve Planet Gözlemleyicileri Derneği'ne (Association of Lunar and Planetary Observers) sunduğu bir raporda açıkladığı bu keşfinden «*devasa bir doğal köprü*» diye bahsediyordu. Ancak, birçok bilimsel gözlemleyicinin ve hatta O'Neill'in kendisinin bildikle-

ri üzre, sözkonusu yapının ani tezahürü, bu yapının gerçekten doğal olup olmadığı hakkında ciddi kuşkular yaratıyordu.

Beklenebileceği gibi, kısa bir süre sonra, O'Neill'in Ay'ın üzerinde böyle bir yapıyı gerçekten görmüş olmasından kuşkulanan bazı şüpheci astronomlar O'Neill'e karşı saldırıya geçtiler. İşte o zaman, birçoklarınca o günlerin bir numaralı Ay uzmanı sayılan İngiliz astronomu H. Percival Wilkins, bu devasa köprüyü kendisinin de gördüğünü açıkladı. Wilkins, sözkonusu köprüyü 17 Ocak 1954'de, California'daki, dünyanın en büyük merceklerinden biri olan Mount Wilson teleskobunu kullanarak görmüştü. Wilkins, «*Ay'ımız*» (Our Moon, London, Frederick Muller Ltd., 1954) adlı kitabında bu yapıyı, «*Ay'ın üzerindeki en şaşırtıcı, esrarengiz ve yapay görünüşlü şekillerden biri,*» diye tarif ediyordu.

Bunu izleyen aylarda, İngiliz Astronomi Derneği'nin (British Astronomical Association) önde gelen üyelerinden biri olan Patrick Moore gibi diğer bazı astronomlar da adına Crisium Denizi denilen Ay düzlüklerindeki dağlar arasında uzanan bu köprü benzeri yapıyı gördüklerini rapor ettiler.

Bu ürkütücü yapıyı gözlemleyen bazı astronomlar yapının altından süzülen güneş ışınlarını görebildiklerini dahi iddia ediyorlardı. Wilkins ve Moore gibi astronomlar, esrarengiz köprü hakkında ciddi kuşkuları bulunmasına rağmen, bu yapıyı «*doğal*» olarak mütalaa ettiklerini ileri sürdüler. Her halükârda, Wilkins, bu gözlem karşısındaki şaşkınlığını kabul ediyordu. Kendisi de «*bu alanı mükemmel teleskoplarla taramıştı*» ve «*böyle bir şeyin olabileceğinden kuşkulanmamıştım dahi,*» diyordu.

Hepsi de işinin ehli olan bu astronomların yanılmış olmaları mümkün müdür? Bazı kimselerin, hatta mes-

lekdaşlarından bazılarının kendilerine yönelttiği bir suçlamaydı bu. Fakat, astronom Wilkins bu gözlemi ve «*tecrübeli gözlemciler, yani çok uzun bir süredir Ay'ı gözlemlemekte oldukları için kolayca yanılamayacak olan kimseler tarafından Ay'ın üzerinde görülen diğer tuhaf tezahürler*» ile ilgili raporları savunuyordu.

Wilkins'in de ima ettiği gibi, meskûn olmadığı varsayılan bu dünyanın yüzeyinde keşfedilenler sadece bundan ibaret değildi. Kendisi, 30 Mart 1950 tarihinde, 15 inç'lik (37,5 cm.) bir aynalı teleskoptan bakarken, Ay'ın Aristarchus - Herodotus bölgesinde acaip bir parıltı farketmişti. Tuhaf bir şekilde parıldayan oval biçimli bu ışık, «*kraterin tabanı yakınında havada asılı duran bir tür parlak makine*» (Bkz. Bölüm 3/h) gibi görünüyordu. Ayrıca, 12 Ağustos 1944'de sabahleyin, Plato Krateri'nin merkezinin yakınında «*son derece parlak bir yuvarlak ışık*» lekesi gördüğünü de rapor etmişti.

Bunlar, yapılan tek tük gözlemler de değildi. İşinin ehli olan birçok gözlemci tarafından görülen daha başka ışıklar da vardı. İngiliz Astronomi Derneği'nin Ay Bölümü'nün üyelerinden olan Rudolph M. Lippert, 16 Eylül 1953 günü tuhaf bir parlama, sarımsı kavuniçi renkte parıldayan esrarengiz bir ışık gördüğünü rapor etmişti. Lippert bunun sadece Ay'a çarpan bir meteor olabileceğini düşünmüştü.

Bir astronom olan John Greenacre, 30 Ekim 1963 tarihinde, Arizona'daki Lowell Gözlemevi'nden, Ay'ın yüzeyinde parıldamakta olan kırmızı bir ışık tespit etti. Greenacre'a göre, bu ışık öylesine şiddetliydi ki, sanki «*büyük bir yakutun içine bakıyormuş*» gibi oluyordu.

Geçen yüzyıllar boyunca, ölü sayılan bu dünya üzerinde, yukardakilerin benzeri olan yüzlerce tuhaf ışık ve diğer acaip olaylar gözlemlenmiş ve rapor edilmiştir. Güvenilir bir tahmine göre, son iki yüzyıl içerisinde işinin

ehli gözlemcilerce yapılan bu tür gözlemlerin adedi 800'ü geçmektedir.

Yakın zamanlarda, astronomi dergileri ile konuya ilişkin yazılar üzerinde yapılan bir inceleme sonucunda, 400 yılı aşan bir süre boyunca bu türden tuhaf Ay olayları hakkında verilen yanlış 400 rapor ortaya çıkarılmıştır. Bu dikkatli incelemeyi gerçekleştirenler, Kuzey İrlanda'nın Armagh Planeteryumu'ndan Patrick Moore ve Arizona Üniversitesi, Ay ve Planetler Laboratuvarı'ndan Barbara M. Middlehurst gibi iki ünlü astronomdu. Bu araştırmaları hakkında *Science* (January 1967) dergisinde yayımlanan yazılarında, «*ilk gözlemcilerin hemen hepsi dürüst bilim adamları olarak tanınmışlardır*» diyor ve kuşku götürür türden raporları inceleme dışı tuttuklarını belirtiyorlardı.

Peki, gözlem sırasında hata yapma ihtimaline ne diyelim? Moore ve Middlehurst, «*ayrıntıları dikkatle kontrol etmiş*» olmalarının ,«*hata oranının yüksek olmamasını sağladığı*» inancındadırlar: «*Muhtemelen doğru olmayan birkaç raporun dahil edilmesinin aslında bulgularımızı etkilediğini sanmıyoruz.*»

Bu ünlü astronomlar, ayrıca, bu tuhaf Ay gözlemlerinin rastladığı mahalleri Ay haritası üzerinde işaretlemişler ve başlıca üç alana düştüklerini keşfetmişlerdir: Denizlerin kıyısı çevresince uzanan yerler (karanlık Ay düzlükleri), ışın kraterleri ve halka şeklindeki düzlükler (her iki yerin de karanlık ya da kısmen karanlık tabanları vardır).

Daha önce de değindiğimiz gibi, Patrick Moore, Crisium Denizi bölgesindeki o tuhaf köprüyü gözlemleyen birçok astronomdan biriydi. Ayrıca, bir başka gözlem sırasında, «*bir renk fenomeni, Gassendi Krateri içerisinde kırmızımsı parıltılar* (30 Nisan — 1 Mayıs 1966» olarak tarif ettiği bir ışık gördüğünü de kabul etmektedir.

Moore'a göre, bu ışık «*P. Satory, T. Moseley ve başka gözlemciler tarafından da onaylanmıştı.*»

Bu gözlemlerden çoğu astronomlarca volkanik patlamalara ya da güneş ışığında gazların «*fluoresan*» gibi parıldamasına atfedilmiş olmalarına rağmen, Ay'ı inceleyen birçok bilim adamı şaşkınlığını gizleyememektedir. Çoğunluk Ay'ın tamamıyla ölü bir dünya olduğu ve volkanik olarak pek faal olamıyacağı kanısındaydı.

Işıklar da Ay'ın sert yüzey alanlarına çarparak ani ışık parıldamalarına yol açan meteorlar olarak açıklanıp geçiştirilemezlerdi. Çünkü, Moore - Middlehurst etüdüne göre, gözlemler ortalama 20 dakika kadar sürüyordu. Kuşkusuz, birkaç tanesi bu şekilde açıklanabilirdi. Fakat, hepsi ya da önemli bir bölümü böylesine zayıf bir açıklamayla pek geçiştirilebilecek gibi değildi.

Geçen birkaç yüzyılın astronomi kayıtlarını incelediğimizde göreceğiz ki, Ay'ın üzerinde ve çevresinde olagelen birçok tuhaf olay insanı hayrete düşürecek derecede şaşırtıcıdır. Kayıtlara bir göz atıp yine kendimiz bir karara varalım:

İngiltere'nin en büyük astronomlarından biri olan ve birçoklarınca da modern astronominin babası olarak kabul edilen Sir John Hershel, 1783 yılında Ay, bir «ay tutulması» sonucunda karardığı bir sırada tuhaf, parlak ışıklar gördüğünü rapor etmişti. 18 Ağustos 1787 tarihinde de «*yavaş yavaş yanan, hafifçe küllerle örtülü mangal kömürü*» gibi parıldayan lekeler gördüğünü iddia etmişti. Hershel tam yedi kez, Ay'ın üzerinde yukarıdakilere benzeyen ışıklar ve parıltılar görmüştü. Bunlardan bazılarının «ayın yukarısında» hareket ediyormuş gibi geldiğini rapor ediyordu. Bir keresinde, 1821 yılının Kasım ayı süresince, Hershel bu tuhaf ışıkları «*birbiri arkasına tam üç kez*» görmüştü.

Fakat, Ay'ın üzerindeki esrarengiz ışıkların rapor

edilmesi Hershel'den çok daha öncesine rastlıyordu. Ta Mart 1587'de bir İngiliz bilim adamı, Ay'ın üzerinde «*boynuz uçlarının tam arasında yer alan ve beş ya da altı gün boyunca yerinden kıpırdamayan*» parlak bir leke gördüğünden bahsediyordu *(National Geographic,* February 1969). İlk gözlemciler arasında yer alan aynı bilim adamının Kraliyet Astronomi Derneği'nin aylık bülteni olan *Monthly Notices of the Royal Astronomical Society*'de yazdığına göre, 10 inç'lik (25 cm.) teleskopu ile «*herbiri sarı alev rengindeki ufak bir sırtın her iki yanında yer alan iki parlak nokta,*» görmüştü: «*Aydınlanmış olan kısmın geriye kalan her yanı kar beyazıydı. Bunu beş saat süreyle gözlemledim.*»

Hemen hemen tüm yaşamını Ay'ın haritasını çıkarmakla geçirmiş olan Alman astronomu J.H. Schroeter, 26 Eylül 1788 günü Plato Krateri yakınındaki Ay Alpleri'nin zirveleri arasında birden parıldayan, parlak beyazımsı, yıldız gibi bir ışık görmüştü. 15 dakika kadar gözlemlenen ışık bu süre sonunda ortadan kayboldu. Bunun bir meteor olamıyacağı aşikârdı.

Ay üzerindeki ışıklarla ilgili olarak yapılan ilk gözlemler arasında şunlar da yer alır:

Kasım 1668 — Sömürge papazı Cotton Mather'den Kraliyet Derneği üyesi Bay Waller'e gönderilen, 24 Kasım 1712 tarihli bir mektupta, «*Ay'ın altında ve boynuzlarının içerisindeki yıldız*»dan söz edilmekte ve «*1668 yılının Kasım ayında New England'da görüldüğü*» söylenmektedir. Bu mektup şimdi, Boston'daki Massachusetts Tarih Derneği'nin Kütüphanesi'ndedir.

1783 — *Philosophical Transactions* (Vol. 76): Büyük astronom Hershel, «*Ay'ın karanlığında görülen parlak bir leke teleskopla bakıldığında, dördüncü kadirden bir yıldız çıplak gözle nasıl görünüyorsa, işte o şekilde görünüyordu,*» demektedir.

1794 — *Philosophical Transactions* (Vol. 26 ve 27): Yedi ayrı mektupta, «*Ay'ın karanlık kısmındaki ışıklar*» rapor ediliyordu. Esas gözlem, Kraliyet Astronomu olan Sayın Nevil Maskelyne tarafından yapılmıştı. Bay Wilkins adında birinin Kraliyet Derneği'ne yazdığı bir başka mektup da diğerlerine benzeyen bir gözlemi anlatmaktadır: «*Bu gözlem devam ettiği sürece olduğum yerde donup kalmıştım. Bunun bir görüş hatası olmadığına kanaat getirebilmek için, oradan geçmekte olup da bunun bir yıldız olduğunu söyleyen kişinin tanıklığı da dahil her metodu denedim.*» Üçüncü mektubunda ise şunu eklemektedir: «*Bu lekenin Ay'ın dairesinin çemberi içinde tezahür ettiğinden eminim.*» Bir başka tanığın, Bay Stratton'un belirttiğine göre bu, «*Ay'ın karanlık yanında yer alan ve bir yıldız gibi, bir yıldız büyüklüğünde, fakat o kadar parlak olmayan bir ışıktı.*»

1847 — İngiliz Astronomi Derneği'nin bir raporu, bir «ay tutulması» sırasında Ay'ın üzerinde «*parlak noktalar*» ya da ışıklara tanık olduğunu ileri sürüyordu.

1867 — *The Astronomical Register* dergisine göre, Thomas Elger, 9 Nisan 1867 günü, saat 19.30 civarında birden bir ışık gördüğünden söz ediyordu. Işık, saat 21.30'da görülmez olmuştu. Elger, «*Daha önce de Ay'ın üzerinde ışıklar görmüştüm, fakat hiçbiri bunun kadar net değildi,*» diyordu.

Yine 19. yüzyılın sonlarında, Capetown Gözlemevi'nden, «*Ay'ın karanlık yanında*» yanlarında daha küçük ışıkların bulunduğu beyaz ışıklar görüldüğü rapor edilmişti.

Şunu unutmamalıyız ki, Ay'ın üzerinde görülen ışıklar ve parıltıların en yaygın açıklaması volkanik patlamadır. O zamanlar Kırım Astrofizik Gözlemevi'nde çalışan, günümüzün ünlü Sovyet astronomu Nikolai Koz-

yrev (2), 1958 yılında, Alphonsus Krateri'nin merkezî zirvesinin üzerinde ya da yakınında parlak bir «*bulut*» gördüğünü rapor ettiğinde bazıları bu gözlemi «*volkanik faaliyet*» olarak bir kenara atmışlardı. Kozyrev'in kendisi ise «*bulut*»u kraterin merkezî zirvesinden neşrolunan fluoresan gazlara atfediyordu. Kozyrev, 3 Kasım 1958 gününün gecesi, sözkonusu bölgenin yakınındaki kırmızımsı bir lekenin spektrumunu tespit etmeyi başardı. Kırmızımsı ışık, «*hareket ediyor gibi görünmüş ve bir saat sonra ortadan kaybolmuştu.*»

Bu gözlem de bir diğer volkanik olay olarak geçiştirildi. Bu husus çok ilginçti, çünkü birçok bilim adamı hâlâ daha, Ay'ın ölü, soğuk bir dünya olduğu ve muhakkak ki, volkanik faaliyet yaratabilecek kadar sıcak olmadığı kanısındaydılar. Ay'ın volkanik olarak faal olduğuna inanan «*sıcak - aycılar*»ın arasında bile, Ay'ın üzerinde hâlâ daha volkanik patlamaların meydana geldiğini düşünenler sadece birkaç kişiden ibarettir! Her halükârda, «volkanik» ve fluoresan - gaz açıklamaları birçok bilim adamı için kolay çıkış yolu haline geldi.

Bütün bu raporların, lav parıltıları ya da güneş ışınlarının altında fluoresan volkanik gazlar olarak geçiştirilebildiklerini kabul etsek dahi, «*hareket halinde*» olarak tarif edilen ışıkları nasıl açıklayabiliriz ki? Az önce gördük ki, Sir John Hershel, uzun meslek yaşamı boyunca gördüğü ışıkların çoğunun kendisine «*Ay'ın yukarısında*» hareket ediyorlarmış gibi geldiğini öne sürmüştü.

Belki de en acaip ve en açıklanamaz türden bir gözlem de 1869 yılından başlamak üzere görülen ani bir esrarengiz ışıklar gösterisiydi. Bunlar öylesine muntazam tertipler içerisinde ve o kadar sık tezahür eder ol-

(2) Bkz: 22-Sovyetler UFO Kuramları... sf. 26.

muşlardı ki, İngiltere Kraliyet Astronomi Derneği (Royal Astronomical Society of Great Britain) bu konuda üç yıl süren bir araştırma yaptı.

Bu tuhaf, şaşırtıcı ışıkların çoğunun, O'Neill ile H.P. Wilkins'in 1950'lerde yirmi kilometrelik o devasa köprüye rastlayacakları Crisium Denizi bölgesinde görülmüş olmaları çok ilginçti. Tek başlarına, dairevî gruplar halinde, üçgen gibi ya da düz tertipler halinde, sanki bir zekâ tarafından idare ediliyorlarmışçasına hareket ederek ve neşrettikleri ışığın şiddetinde değişimler göstererek tezahür eden bu esrarengiz ışıkları düzinelerce astronom gözlemlemişti.

13 Mayıs 1870 tarihinde, Plato Krateri içerisinde, bu ışıkların en az dördü, en fazla da 28 tanesi bir arada görülmüştü. Gözlemcilerden biri, bu ışıklardan birinin şiddeti ve parlaklığı artarken bir diğerininkinin azaldığını farketmişti. Işıklar birbiri arkasına, münavebeli olarak parlayıp, sonra sönüyorlardı. Harold Wilkins'in, «*Uçan Daireler Saldırıda*» (Flying Saucers on the Attack, New York, Citadel Press, 1954) adlı kitabında yazdığı gibi, sanki, «*Ay'daki esrarengiz bir elektrik pilleri ve ışıkları, operatörünün bazı levyelere dokunması ile*» harekete geçiyorlardı!

Işıklar, harikulâde bir şekilde, üstüste her gece ortaya çıkmaya devam ettiler. 1870 yılı sonuna kadar bu esrarengiz ışıkların adedi ve tertipleri hakkında dikkatli notlar tutuldu. Zamanla belirli bir mesajın ortaya konulacağını ümit ediyorlardı. Hemen hemen 2000 gözlemden sonra, bu tuhaf, esrarlı ışıklar artık tezahür etmez oldular. Sözkonusu ışık sinyalleri ve eğer varsa anlamları bugüne kadar bir muamma olarak kalmıştır.

1877 yılında Ay tekrar bir ışıklar istilâsına uğradı. Aynı yılın 20 Şubat gecesi, Paris yakınındaki Meudon Gözlemevi'nden Bay Trouvelot, Ay'ın kuzey-batı kesimin-

de yer alan ve geçen yüzyılın içerisinde birçok esrarengiz ışık sinyali görülen Eudoxus Krateri'nde bir ışık farketti. İngiliz astronomu C. Barett de tam bir ay sonra, Proclus Krateri'nde parlak bir ışık gördü. Bu ışığın Güneş'in bir yansıması olmadığı hususu üzerinde ısrarla duruyordu.

New York'lu Profesör Henry Harrison, 17 Haziran 1877'de, hareket eden bir aynadan gelen bir yansımayı andırır bir ışık farketti. İşin tuhafı, İngiliz Frank Dennet de aynı tarihde, Bessel Krateri içerisinde ışıktan ufacık bir nokta görmüştü.

1877 yılının ikinci yarısında, Fransız bilim dergisi L'Astronomie'de yazan Dr. Klein, «*Plato Krateri'nin tabanında parlak bir üçgen gördüm. Bu, yansıyan güneş ışığından başka bir şey olmayabilirdi.*» Ancak, Klein'in bu gözlemi yaptığı gece, çeşitli yönlerden Plato Krateri'ne doğru ilerliyormuş gibi görünen, esrarengiz ışık sütunları gözlemlenmişti. Diğer gözlemciler de aynı kraterin tabanında görülen «*bir ışık üçgeni*»nden bahsediyorlardı.

Bir astronomi gözlemcisi olan Maxwell Cade, «*Bizimkilerden Başka Dünyalar*» (Other World Than Ours, New York, Taplinger Publications, 1969) adlı kitabında bu konuya değinmektedir:

«*Yüksek dağların tepelerini aydınlatan güneş ışınlarına atfedilemeyecek olan yıldız benzeri ışıklar yüzlerce gözleme konu olmuşlardır. Aslında, Nisan 1871'e kadar, sadece Plato Krateri'yle ilgili 1600 civarında gözlem yapılmıştır. Bu ışıklar herzaman tek başlarına ya da muntazaman olmayan ufak gruplar halinde bulunmuyorlardı, çünkü raporların çoğu «geometrik tertipler»den söz etmektedirler. Bu sinyal verme çabaları, Ay sakinleri tarafından mı yoksa Ay'daki ziyaretçiler tarafından mı ortaya konuluyordu? Bu kavramların her ikisi de en*

azından, son derece ihtimal dışıdırlar. Fakat bu ışıkların ne olduğunu gerçekte hiç kimse bilmemektedir.»

Bu tuhaf ışıklar ve daha da tuhaf olan hareketleri ile ilgili raporlara şöyle bir bakınca anlaşılmaktadır ki, bunların volkanik patlamalar ya da sert Ay yüzeyine çarparak çakan meteorlar olması imkânsızdır. Fakat, açıklaması çok daha zor olan bir gözlem türü de Ay boyunca ya da ay yuvarlağının çok yakınından geçip giden esrarlı «*objeler*» ile ilgilidir.

The Journal of the Franklin Institute dergisine göre, 7 Ağustos 1869 tarihinde, yani İngiliz Astronomi Derneği'nin incelediği gözlemler istilâsıyla aynı tarihde, Illinois eyaletinin Mattoon kentinden Profesör Smith, bir güneş tutulmasının son safhasının başlamasından yirmi dakika kadar önce ay yuvarlağı boyunca geçip giden birtakım objeler gözlemlemişti. Ay'ın yüzeyi boyunca tek bir yön izliyor ve sanki bir tertip içerisindeymişçesine paralel hatlar halinde gidiyor gibi görünüyorlardı.

Paris'te yayımlanan *Journal Les Mondes* dergisi, Profesör Hines ve Profesör Zentmayer'in de bu objeleri gördüklerini rapor ediyordu. Bu objelerin düz ve paralel hatlar boyunca hareket ediyor gibi görünmelerini bu gözlemciler de farketmişti.

1874 yılında ise, bir başka Fransız gözlemcisi olan Bay Lamey'in Ay'ın yüzeyi üzerinden geçen birçok siyah obje gördüğünden bahsediliyordu. Aynı yılın 24 Nisan günü, bugün Çekoslovakya sınırları dahilinde yer alan topraklarda yaşayan Profesör Schafarik, «*Öylesine tuhaf mahiyette bir obje gördüm ki, nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum. İnsanın gözünü alan bir beyazlıktaydı ve yavaşça Ay'ın yüzeyi üzerinden geçti,*» diye rapor ettiği bir gözlem yapmıştı (*Astronomical Register*, XVIII, 206).

Hollandalı astronom Muller de aynı şekilde, yatay bir yön boyunca ay yuvarlağı üzerinden yavaşça geçen,

karanlık, yuvarlak bir obje görmüştü. Gözlemin yapıldığı tarih 4 Nisan 1892 oluyordu. Tam dört yıl sonra, 1896 yılında, Amerika'daki Smith Gözlemevi'nden W.R. Brooks da buna benzer bir fenomen gözlemledi. Bu objenin Ay'ın çapının onüçte biri kadar olduğunu belirtiyordu. Objenin Ay'ın yüzeyini katetmesi için üç - dört saniyeden daha uzun bir zamanın geçmediğini farketmişti.

1899 yılında, Ay'ın yüzeyi üzerinde yol alan bir başka parlak obje daha görülmüştü. Görünürde Ay'ın yüzeyine yakındı. Bu gözlemi yapan Dr. Warren E. Day, olayı Arizona, Prescott'daki Amerikan Hava Bürosu'na (U.S. Weather Bureau) rapor etmişti. İşin en ilginç yanı, aynı objenin, Arizona'nın Tonto kentinden G. Scott tarafından da rapor edilmiş olmasıydı.

Teleskop çağından beridir Ay'ın üzerinde ve çevresinde gözlemlenenler, «*hareket halindeki ışıklar*» ve «*objeler*»den ibaret olmayıp, en şaşırtıcı gözlem raporları arasında, hiç değişmediği varsayılan bu dünyanın yüzeyinde meydana gelmiş olan değişimlerden ve tuhaf yapılardan söz edenleri de mevcuttur. Üzerinde hava ve rüzgâr bulunmayan Ay'ın nispeten erozyonsuz olduğunu unutmayalım.

Alman astronomu Johann Schroeter, 1843 yılında, adına Linne dediği, 10 km. çapındaki bir krateri kayda geçirdi. Kraterin derinliğini 360 m. olarak tespit etmişti. Schroeter, yıllarca çalışarak yüzlerce Ay haritası çizmişti. Gözlemlerini kayda geçirirken bu kraterin de giderek ortadan kaybolduğunu gördü. Bugün Linne, pek derinliği olmayan ufacık bir parlak nokta, beyazımsı birikintilerin çevrelediği ufak bir çukur halindedir.

Schroeter'in gözlemlerinden çok daha şaşırtıcı olan tuhaf bir fenomen de Satürn'ün dokuzuncu gezegeni Phoebe'yi keşfeden ünlü astronom W.H. Pickering tarafından gözlemlenmişti. Pickering, her kameri dönem sı-

rasında pozisyonlarını değiştiren bazı özel karanlık alanlar gözlemlemiş ve bunların özellikle Eratosthenes Krateri'nde yer aldıklarını farketmişti. Ay'ın havasız ortamında bitkilerin, ağaçların ve çiçeklerinin mevcut olmalarının imkânsızlığını gayet iyi bilmesine rağmen, sözkonusu karanlık alanların bir tür «*bitki örtüsü*» olmaları gerektiği sonucuna vardığını açıklayarak şöhretini tehlikeye atmıştı. William Corliss, «*Evren'in Sırları*» (Mysteries of the Universe, New York, Crowell, 1967) adlı kitabında, Pickering'in şu sözlerini aktarmaktadır: «*Ay'ın ve muhtemelen Mars'ın üzerinde dünyasal bitki örtüsünün bulunmayacağı aşikârdır. Fakat, her halükârda, bu her iki göksel cismin de üzerinde, aşina olduğumuz herhangi birşeyden az ya da çok farklı olmalarının yanısıra, İngilizce'deki kelimeler arasında en iyi «bitki örtüsü»* (vegetation) *ile tarif edilebilen birşeyler mevcut olsa gerek.*»

Pickering, ayrıca Ay'ın yüzeyi üzerinden geçen «*seyahat eden karanlık objeler*» gördüğünü de ileri sürüyordu. Yine «*Evren'in Sırları*» adlı kitaptan öğrendiğimize göre, bu tuhaf fenomen hakkında da şunları söylemişti: «*Ay'ın üzerinde canlı yaşamın mevcudiyeti lehinde ya da aleyhinde sonuca ulaşıcı savlar bulmaya çabalarken, sadece bunun görünürde izlediği rotaları etüd etmekle kalmayıp, bu seyahati gerektirecek olan sebepleri de incelemek zorunluluğunu hissettim.*»

Böylece, bu tutucu astronom da bilimsel şöhretinin karşılaşacağı büyük tehlikelere rağmen, kaçınılmaz olarak hissettiği bir sonuca, bu «*seyahat eden karanlık objeler*»in göç eden böcek sürülerinden ya da diğer bir canlı yaşam biçiminden başka birşey olamayacağı sonucuna varmıştı. İddiasına göre, bunlar, 12 günde 35 km. kadar yol katediyorlardı.

Acaba, Pickering gerçekte ne görmüştü? Bunu kim-

se kesinlikle bilemez. Fakat, çağdaş bilim adamları bunların herhangi bir canlı yaşam biçimi ya da böcek sürüleri olmadığı üzerinde anlaşmaktadırlar. Öte yandan, Pickering'in dürüstlüğü ve işinin ehli olması da herhangi bir tartışma konusu olamaz. Pickering bir şeyler görmüştü. Bunların ne olduğu ise hâlâ daha sırrını koruyan bir hususdur.

Yıllar boyunca, sözüne inanılır gözlemcilerin Ay'ın üzerinde bazı inanılmaz şeyler gördükleri kuşku götürmez. Zaman zaman Ay'da bazı tuhaf şeylerin olageldiği hakkında hiçbir kuşkumuz yoktur. Amerikan hükümeti de —NASA programı gibi oldukça yakın bir zamanda— bu hususu kabul ederek, belirli bazı gözlemevlerinden gönüllü olarak yapılan gözlemlerden oluşmuş bir programı: «*Ay Parıldama Operasyonu*»nu (Operation Moon Blink) destekledi. (Bkz. Bölüm 3/a)

«*Ay Parıldama Operasyonu*» kanıt olarak on tuhaf fenomeni ortaya koydu. Bunlardan üçü, program dışı gözlemciler tarafından da bağımsız olarak ve ayrı ayrı onaylanmışlardı.

Dahası da var! Bilim çevrelerince takdir edilen *Astronomical Register*'ın 20. cildinde şu rapor yer alıyordu: «*Birt Krateri yakınında... kılıç biçiminde bir obje vardır... [ve] ay krateri Eratosthenes'in içerisinde haç biçiminde geometrik bir obje mevcuttur. Gassendi Krateri'nde köşeli hatlar ve Littrow Krateri'nin tabanında Yunan harfi Gamma biçiminde yedi nokta bulunmaktadır.*»

Ay'ın ilginç yüzey şekilleriyle ilgili olarak astronotların da gözlemleri kaydedilmeye değer. Birçok astronot Fra Mauro Krateri'nde haç şeklinde büyük işaretler görmüşlerdi.

Bütün bu tuhaf fenomenler mütalaa edilerek varılacak en kestirme sonuç (bilim adamlarının yerel Ay ya-

şamının mevcut olmadığına dair düşüncelerinin doğru olduğunu varsayarsak!), Ay'ın dünya - dışı varlıklar tarafından bir «*uzay üssü*» olarak kullanılıyor olmasıdır.

Nitekim, tanınmış yazar Robert Charroux da (3) bu sonuca ulaşmaktadır. Charroux, «*Unutulmuş Dünyalar*» (Forgotten Worlds, New York, Walker and Co., 1973) adlı kitabında uydumuz Ay hakkında şunları söylemektedir:

«*Ay'ın kimliği belirsiz uzay araçları için bir üs olarak hizmet görmesi ihtimalini akla getiren gözlemler yapılagelmiştir. Astronomlar, zaman zaman, Aristarchus Krateri'ndeki parlak ışıkları, Eratosthenes Krateri'ndeki X harfini, Littrow Krateri'ndeki Yunan harfi Gamma'yı ve Plato Krateri'ndeki dama desenini farketmişlerdir. Bu Ay kraterlerinin dünya - dışı astronotlar tarafından sık sık ziyaret edildiği sonucuna mı varmalıyız?... Bu ihtimal, özellikle içerisinde birçok esrarengiz ışıklar gözlemlenmiş olan Plato Krateri sözkonusu olduğunda reddedilemez.*»

Charroux'un öne sürdüğü gibi, Ay'ın meskûn olması, diğer dünyalardan gelen zeki varlıklarca bir uzay - üssü olarak kullanılması mümkün müdür? Eldeki kanıtların oldukça etkili olduklarını kabul etmek gerekir ve incelenmesi gereken kanıtlar bu kadarla da bitmez. Şunu da unutmamak gerekir ki, radyo çağının henüz başlangıcı sırasında, 1927, 1928 ve 1934 yıllarında, çeşitli radyo araştırmacıları dostumuz Ay'ın civarında bazı esrarengiz radyo sinyalleri tespit etmişlerdi. 1935 yılında ise, Van der Pol ve Stormer adında iki bilim adamı Ay'ın üzerinde ve çevresinde radyo sinyalleri keşfettiler. Marconi ile Tesla da yanıp sönen Ay ışıklarından bahsetmişlerdi.

---

(3) Bkz: 1-Agarta... sf. 47.

Daha yakın zamanlara gelirsek, 1956 yılında Ohio Üniversitesi, Dünya'nın başka yerlerindeki gözlemevleriyle birlikte, «*Ay'dan gelen, şifreye benzer bir radyo konuşması*»nı rapor ediyordu (*Saga*, April 1974).

En nihayet, Ekim 1958'de, Amerikalı, Sovyet ve İngiliz astronomları, saatte 40.000 km.'den daha büyük bir hızla Ay'a doğru yaklaşan bir cisim tespit ettiler! Bu tuhaf objeyi görmekle kalmayıp, hiç kimsenin yorumlayamadığı türden radyo sinyalleri neşrettiğini de işitmişlerdi!

Bütün bu hususların, komşumuz Ay üzerindeki dünya - dışı varlıkların mevcudiyetini kanıtladıkları kanaatinde olan bir diğer UFO yazarı da Harold Wilkins'tir. Wilkins, «*Uçan Daireler Ay'da*» (Flying Saucers on the Moon, London, Peter Owen Publishing Co.) adlı kitabında, «*Ay'ın uzun bir süre boyunca, adına uçan daire dediğimiz uzay gemileri için bir durak mahalli olduğunu ve hâlâ daha böyle olabileceği ihtimalini ortaya koymuştum,*» demekte ve şunları söylemektedir:

«*Uydumuz Ay'ın, uçan daire fenomenlerinden sorumlu olan esrarengiz kozmik ziyaretçilerce, Dünyamız ile ilgili olarak, ileri seviyeden bir gözlem üssü şeklinde kullanıldığı ve muhtemelen hâlâ daha kullanılageldiği teorisini öne sürdüğüne göre, bütün bu ışık merkezlerinin Ay'ın kuzey - batı kesiminde ya da çeyrek bölümünde bulunmaları hususunun tuhaflığı üzerinde de durmam gerekir.*»

Bir diğer UFO araştırmacısı olan Major Donald Keyhoe da uydumuz Ay'ın üzerinde dünya-dışı astronotların mevcut olduklarına kanaat getirmiştir. Keyhoe, «*Uçan Daire İhaneti*» (Flying Saucers Conspiracy, New York, Holt, 1955) adlı kitabında bu inancını doğrulamaktadır:

«*Tüm kanıtlar, sadece bir Ay üssünün mevcudiyeti-*

ni değil, zekî bir ırkın operasyonlarının halihazırda başlamış olduğunu da göstermektedirler. Eğer bu doğruysa, sözkonusu varlıklar kimler olabilir? Başka planetlerden mi gelmektedirler, yoksa Ay kökenli midirler?... İhtimallerin çok çeşitli olduğunu kabul etmek gerekir... Yüzeyde yaşayan varlıklar Ay'ın atmosferi incelmeden çok önce orada yerleşmiş olabilirler. Bu takdirde, sentetik bir «yeraltı atmosferi» yaratarak değişen şartlara uymuş olabilirler... Fakat, Ay Irkı'nın —eğer böyle bir ırk mevcutsa— her zaman için yeraltında yaşayarak sürekli meteor bombardımanından korunmuş olmaları daha muhtemeldir.»

Cesur bir teori gibi görünen bu düşünce, o tuhaf geometrik ışık tertiplerini ve yüzyıllardan beridir biz Dünyalılar'ın tanık olageldiğimiz diğer birçok muammayı açıklayabilecek mahiyettedir. Eğer bu tuhaf raporlar doğruysa, uzun, çok uzun bir süreden beridir Ay'ın üzerinde zekî bir ırkın mevcut olduğunu kabul etmek gerekecektir.

3. BÖLÜM

AY ÜZERİNDE YAPILAN GİZEMLİ TOPOGRAFİK GÖZLEMLER VE YORUMLARI

İngiltere'de İngiliz Astronomi Kurumu'nda bir Ay Bölümü vardır. Bir kısım bilginler, kendilerini Ay'ın incelenmesine adıyorlar. Başlarında tanınmış İngiliz astronomu ve bilgini Prof. H.P. Wilkins bulunuyor. Kendi grubuyla yaptıkları uzun araştırmalardan sonra Ay'daki bulduklarıyla ilgili olarak bakınız neler söylüyor:

«Küçük bir teleskopla baktığımızda verimsiz bir arazi görünümü arzeden Ay, ona daha geliştirilmiş aletlerle baktığımızda, bize, önceki gördüklerimizin bir esasa dayanmadığı kanısını vermektedir. O zaman acaip şeyler görüyoruz. Daha kuvvetli teleskoplar kullandığımızda, esrarengizlik gittikçe artıyor.»

a — Ay Kraterleri ve Esrarengiz Işıklar

Sovyet bilim adamı ve Astronotik Yüzölçümü Bilimi Uzmanları Derneği üyesi F.J. Sigel, Trud gazetesinde: *«Daha gelişkin roketler ve Sputnik'lerin yardımları ile önümüzdeki yıllarda Ay'ın henüz çözülememiş sırları araştırılacaktır,»* demiştir. Bu sırlardan biri, Ay'ın 40 km. çapındaki dev kraterlerinden biri olan Alhazen'in hiçbir iz bırakmadan kaybolmasıdır.

Ay'ın birçok kraterlerinin bilinen şekilleri bir zaman

için kaybolmakta ve sonra yeniden ortaya çıkmaktadır. İngiliz astronomu H. Percy Wilkins bunu 1954'de farkedip bildirdiğinde kimse kendisini ciddiye almamıştı. Fakat bundan iki yıl sonra 26 Ağustos 1956'da Amerikalı meslektaşı Dinsmore Alter'in çekmiş olduğu ve bu konuda tartışılmaz bir kanıt olan fotoğrafta, Ay krateri Alphonsus'un üzerinde açıkça bir bulut gözüküyordu. İşte bu zamandan sonra astronomlar gözlerini buraya çevirdiler.

Alphonsus bu türden tek krater değildir. 29 Ağustos 1963 akşamı, Amerikalı James A. Greenacre ve Edward Bair, Aristarchus Krateri'nin iç kenar kısımlarında kırmızı ışıklar gözlemlediler. Daha sonra 10 Ekim 1963'de aynı kırmızı ışıklar sekiz Japon tarafından görüldü. İşte bundan sonra 200 yıldan beri bildirilmekte olan bu ve benzeri olaylarda gerçeklik payı olduğu kabul edildi. Bundan sonra da daha birçok astronomlar esrarengiz Ay ışıklarının varlığından söz ettiler.

Bolluklar Denizi'nde Messier ve Picker isimli iki krater, devamlı olarak görünüş değiştirmekte, bazen yuvarlak, bazen de oval şekilde görülmekte, hatta bazı zamanlar da piramit şeklini almaktadırlar. Bu katı cisimler, sanki canlıymışlar gibi şekil değiştiriyorlar. Altüst olan Ay'ın yüzey şeklini veren şey nedir? Bazen denizlerin civarındaki kraterin yavaşça ve tamamen kaybolduğu görülüyor. Örneğin; açıklanamayan bir şekilde buharlaşıp yok olan Alhazen Krateri'nin kaderi böyle oldu. Astronom Wilkins'in Ay ile ilgili gözlemleri bu kadarla kalmamış, Cassini Krateri içinde, kendi ifadesiyle, yaklaşık 180 m. genişliğinde kenarları gayet düzgün bir kâse şeklinde çukur tespit etmiştir.

17 Kasım 1959 tarihinde verdiği raporda Paris Rasathanesi şunları açıklıyordu:

«*Platon Krateri üzerinde, 10 dakika devam eden*

ışıktan kuşak göründü.»

Aynı gözlemevinin 5 Aralık 1959 tarihli raporunda:

«Aristarchus Krateri'nde belirli aralıklarla yanıp sönen ışıklar gözlemlendi. Akşama doğru iki yuvarlak cisim, parlak ışıklar saçarak Ay yüzeyinden ayrıldılar.»

21 Haziran 1960 tarihli rapordan bir satır:

«Vitello Krateri beş dakika süreyle izah edilemeyecek şekilde aydınlandı.»

19 Nisan 1960 tarihli raporda ise şunlar vardı:

«5 Aralık 1959 tarihli raporumuzda açıklanan olay tekrarlandı. Aristarchus Krateri'nde ışık sinyalleri görüldü. 15 dakikalık aralıklarla beş meçhul cisim kraterden yükselip Ay'ı terk ettiler.»

11 Aralık 1974 yılında, İngiliz bilim adamı Hodgson tarafından karanlık yüzeyinde aydınlatılmış bazı bölgeler olduğu belirtilen Ay'ın, Amerika Ohio Rasathanesi Müdürü Dr. John Kraus ve yine A.B.D.'de Minesota Eyaleti'nin Duluth Rasathanesi Müdürü tarafından *«Uzaylılar'ın bir ara - istasyonu»* olduğu ileri sürülmektedir.

Rusya Bilimler Akademisi Rasathanesi astronomu ve bilgin Dr. Nikolai Kozyrev, 1958'de dünyaya, Ay'daki Alphonsus Krateri'nde bir volkanik faaliyet olduğunu haber verdi. Nobel ödülünü kazanmış Amerikalı Dr. Harold Urey, Dr. Kozyrev ile Moskova'da yaptığı görüşmeden sonra, Rus bilim adamından öyle etkilenmiş olarak döndü ki, NASA'ya onun teorilerini araştırması için ısrarda bulundu. Onlar da bunu yaptılar. O muazzam Moon Blink projesi hazırlandı. NASA, Ay'da atmosferik gaz emisyonları buldu.

Zemin yüzünde donmuş su tabakaları, daha alt tabakalarda ise sıvı halinde su akıntıları olduğu, ayrıca yüzeye çok yakın da olsa oksijen bulunduğu tespit edilmiştir.

Ay'ın meskûn olduğuna ilişkin doğrulayıcı bir husus

da, BBC'nin 5.2.1960'da Desmond Leslie ile yaptığı röportajdır. Leslie, vefat etmiş olan astronom Prof. Wilkins'i Mount Wilson'da göstermiş olduğu Gassendi Krateri'nde dev bir üç boyutlu yapıya ilişkin son derece öneme haiz fotoğraflardan bahsetmiştir. Wilkins bu kratere ilişkin şahsen yapmış olduğu araştırmalar sonucu yaptığı açıklamada son derece büyük ve parlak bir objenin gözlemi sırasında, bir kraterden havalandığını bildirdi. Bu şaşırtıcı bulgulardan sonra Ay'ın uzaylıların bir istasyonu olduğu sonucuna varmak zorunluluğu ortaya çıkmaktadır. Bu husus, yani uydumuz Ay'ın bir uzay istasyonu olması, bir zaman sonra itirazsız ispat ve kabul olunacaktır.

Öte yandan ışıklı dağlar, yağmurlar denizi diye adlandırılan çok geniş ve loş bir yüzeyin kenarlarında bulunmaktadır. Bilginlerin kanaatlerini bozan ilk muamma budur. Bunlar arasında Piko, Piton ve Lakır isimli dağlar çok parlak ışıklar yaymaktadırlar. Önemli taraf, uzun zaman parıldayan dağların, en ufak bir ışık hüzmesi bile yayınlamamalarıdır.

8 Kasım 1954'de orada, gözleri kamaştıran bir ışık hüzmesi görüldü. Siyah çizgiler, dağların ve çukurların üst tarafında yer değiştirmektedir. Eratosthenes Krateri çevresinde bilhassa çok net görünmektedirler. Güneşin doğmasından sonra ve batmasından az önce bu krater siyah bir kütleye benzemektedir. Öğleyin dağların üzerinde koşan ,etrafı kuşatan koyu leke karışımları görülüyor. Ve bizim tarafımızdan görülmesi imkânsız başka yönlere gidiyorlar.

Işıklı sürülere benzeyen acaip ışınlar dağ, ova dolaşmaktadırlar. Bu ışınlar Tycho Krateri'nden doğuyor, Güneş batarken küçük Snelius ve Stevinys Kraterleri'nin yanında bir ışık oyununu andırıyor. Güneş ışınlarını almamasına rağmen, Ay'ın bu kısmı fluoresan gibi

oluyor.

Bu kısmı diğerlerinden daha fazla parlaklaştıran sebep nedir? Güneş olsun veya olmasın, bu ışınlar genellikle devamlı ve aynı yoğunlukta parlıyor. Onların meydana gelmesine Güneşin sıcaklığı ya da ışınları neden değildir.

Nihayet Uranüs'ü keşfeden tanınmış bilgin William Harscheln, muhtelif zamanlarda, 1783, 1787, 1810 ve 1820 tarihlerinde Ay yüzeyinde görünmüş olan göz kamaştırıcı ışınlara dikkati çekti. O zamandan beri birçok bilginler aynı sonucu buldular.

18'inci yüzyıldan beri uydumuz Ay üzerindeki ışıklı parlaklıkları bilimsel dergiler yazmaktadırlar. Sonradan kaybolup giden bir şeyler de keşfedildi. İşin en ilginç tarafı, bütün bu olaylar Crisium adlı durgun gölün civarında oluyor. Bu gözlemlerin, Ay'ın, Güneş ışığı almayan karanlık yüzünde yapıldığını kaydetmek yerinde olur. Bu duruma göre Güneş ışınlarının görüş aldatması yapması sözkonusu olamaz.

b — Ay Üzerindeki Hareketli Objeler

1963'de Harvard Üniversitesi yayın organı «Sky and Telescope» Ay üzerinde bazı kırmızı ışık topluluklarının oradan oraya hareket ettiklerini rapor etmişti. Bu ışıklar 29 Ekim'den 27 Kasım'a kadar Ay üzerinde çeşitli alanlara doğru kayıyorlardı. Hava Kuvvetleri'nin açıklamasına göre bunlar sadece volkanlardır. Fakat hemen akla bir soru geliyor: Bunlar nasıl volkanlardır ki, bulundukları yerlerden kalkarak kilometrelerce uzaklara gidebilmektedirler?...

Zamanımızdan 1587 yıllarına doğru inecek olursak, Kraliyet Astronomi Kurumu'nun raporları arasında beş saat süreyle ve 10 inç'lik (25,4 cm.) teleskopla yapılan

iki beyaz noktanın sarı ışık çıkararak Ay'ın üzerinde dolaştıklarına ait raporu buluruz.

Ay'ın etrafında dolaşan yıldıza benzer tek bir objeyle ilgili gözlem Boston Gözlemevi'nden yapılmış ve Kasım 1668 tarihinde Kraliyet Cemiyetine rapor edilmişti. Ayrıca 1700'lerde olmak üzere tanınmış astronomlardan Hershel, Schroeter ve Maskelyne'nin de buna benzer gözlemleri olmuştur. Ay üzerinde gözlenen esrarengiz ışıklar 1870'lerde oldukça yoğunlaşmıştır. Bu ışıklarla ilgili olarak Krizler Denizi'nde 2000; Plate Krateri'nde de 1600 gözlem tespit ve rapor edildi. Bu ışıklardan bazılarının Ay'ın yüzeyini adeta yalarcasına hareket ettikleri Franklin Enstitüsü'nün Dergisinde ve ayrıca Astronomical Register'da yayınlanmıştı.

Bu konuda gözlem yapan astronomların içinde en seçkinlerinden biri olan W. H. Pickering'de bu hareketli objeleri tanımlamaya çalışırken onları sürüler halinde uçan kuşlara ve böceklere benzetmiştir. Bugünkü bilim bu *tanımlanamayan ışıklı objelere* (Unidentified Bright Objects) *UBO* ismini vermişti. Ay UBO'larına 1950'den bu yana daha sık rastlanmaya başlandı. Diğerleri yanında H.P. Wilkins de oval biçimli parlak ışıkların Aristarchus Krateri'nin tabanından havalandıklarını gördüğünü 1950 Mart'ında rapor etmişti. Bundan üç yıl sonra Eylül 1952'de de astronom Rudolph Lippert adı geçen bölgede sarı - turuncu renkli bir UBO'yu tespit ettiğini bildirmişti. İngiliz, Amerikan ve Rus astronomları tarafından tespit edilmiş bulunan radyo sinyalleri de çıkararak saatte 25.000 mil hızla Ay'a doğru uçan obje de dahil olmak üzere daha birçok UBO daha sonraki yıllarda gözlendi.

c — Ay Üzerindeki Esrarengiz Volkanlar

1953'den 1958'in sonbaharına kadar İngiliz, Ameri-

kan ve Rus bilim adamları Ay'da değişiklikler saptamışlardır. Bunlar Ay'a ilişkin şimdiye değin öne sürülmüş olan teorilere karşı çıkmaları bakımından özellikle önemlidirler. Burada volkan indifaları sözkonusu edilmektedir.

Sovyet astronomu Kozyrev birçok haftalar boyu süren gözlemler sonucu, Ay'daki Alphonsus Krateri'nde çeşitli zamanlarda beliren ve sonra ortadan yok olan esrarengiz lekelerin, volkanik faaliyetler olduğu kanısına varmıştır. Profesör Kozyrev bu son derece önemli olayları 30 yıldan beri gözlemlemekte ve fotoğraflarını çekmektedir. Şimdiye değin birçok Ay araştırıcıları bu lekeleri, büyüklük ve netliklerine bağlı olarak «*bitki büyümesi*» olarak benimsemekteydiler. Sovyetlerin bu keşfi gelecekteki uzay yolcuları için çok büyük bir anlam taşımaktadır. (Deutsche Tageszeitungen, 18.11.1958) Prof. Nikolai Kozyrev'de Ay hakkındaki düşüncelerinden son derece emindi, tâ ki 23 Ekim 1959 günü Krim Gözlemevi'nden volkanik faaliyetler saptadığı kanaatine varıncaya dek.

Yeryüzünde bu türlü olaylar volkanizma olarak isimlendirilebilir. Fakat bu Ay'da mümkün değildir. Vibrasyon ölçümleri (Bebenmessungen)50 hattâ 100 km. derinliklere kadar tabakasal yapılar göstermemiştir. Dünyasal ölçümlere göre, ergimiş taşlar daha derinlerde olmalıdır. Volkanik materyalin (Vulkanisches Material) böylesine bir derinlikten yüzeye çıkabileceği düşünülemez.

d — Ay Üzerindeki Esrarengiz Kubbeler

İngiliz astronomu Dr. H.P. Wilkins uzun süreli gözlemleriyle, Ay üzerinde çapları 200 m.'ye kadar çıkabilen ve sayıları son yıllarda daha da artmış olan 200 kadar beyaz kubbe tesbit etmişti. İşin tuhafı bu kubbele-

rin zaman zaman yer değiştirdikleri de gözleme dayanan bir gerçekti.

Daha da tuhaf olan şu ki, bu Ay Kubbeleri, Ay uçuşları sırasında Ay'ın dünyadan görünmeyen yüzünde de gözlenmişti.

1964 yazında Renger-7 adlı yapma uydu Ay'ın 4320 adet fotoğrafını çekmişti. Bunlardan bazıları daha önceden hiç görülmemiş manzara resimleriydi. Renger-8 adlı uydu ise 7.000 resim göndermişti. Bu resimlerde, Harvard Üniversitesi'nin yayın organı «Sky and Telescope» isimli dergide bahsettikleri Ay Kubbeleri açık olarak görünüyordu. Aynı kubbeler 1930'larda da Fransız astronomları tarafından gözlenmiş ve rapor edilmişti. Bunların dünyadan teleskopla bakıldığı zaman görülebilmeleri için, bilim adamlarının belirttiklerine göre yaklaşık olarak 250 metre çapında olmaları gerekmektedir.

Konuyu örtbas etmek isteyen Amerikan Savunma Bakanlığı'nın yetkilileri bunların büyük volkanlar olduklarını söylemişlerdir. Eğer Ay'daki volkanlar bu şekilde oradan oraya yer değiştirebiliyorlarsa, bunlar herhalde dünyadakilerden çok farklı olsa gerek... Diğer bir kısım bilim adamları da, bu kubbelerin diğer gezegenlerde yaşayan insanların Ay'da kurdukları üslerden başka bir şey olamayacağını söylemektedirler.

Philadelphia'dan, Franklin Üniversitesi Planeteryumu Direktörü J.M. Lewitt, «yirmi ya da daha az yıl sonra Ay'ın yüzeyi dünyalılarca inşa edilmiş olan kubbeli köylerle dolacak,» demektedir. Dr. Lewitt, plastik yapıların yansıttıkları ışıklarla dünyadan gözlenebileceğini de ifade etmektedir.

Dr. Lewitt, burada son yıllarda Ay'da gözlemlenen yüzlerce esrarengiz kubbelerden söz etmemektedir. Bu kubbeler Dr. G. Kuiper ve birçok astronom tarafından da gözlemlenmiştir. Fakat kendisinin bu fikri akıllara

derhal Ay'daki bu esrarengiz yuvarlak yapıları getirmektedir.

Son yıllarda Ay'ın çeşitli bölgelerinde gruplar halinde bu yapılara rastlanmaktadır. Bunlar tamamen yuvarlaktırlar ve teleskoplardan beyaz olarak bazan toplu halde kaybolurlar ve değişik ya da aynı biçimlerle Ay'ın diğer bölgelerinde yeniden ortaya çıkarlar. Dr. Kuiper bunların kökenleri ve anlamlarının bir bilmece olduğunu söylemektedir. (Binbaşı Donald Keyhoe, NICAP - Bulletin, Ocak 1959)

e — Ay Üzerindeki Esrarengiz Lekeler ve Oluklar

Londra (dpa): Bir İngiliz astronomunun yeni gözlemleri, Sovyetlerin Ay'da alışılagelmişin dışında olaylar hakkındaki haberlerini doğrular durumdadır. Dr. H. Percy Wilkins'in 19 - 20 Eylül 1958 gecesi Ay üzerinde çok güçlü bir kırmızı leke gözlemlediği söylenmektedir.

Burada hemen şu soru sorulmaktadır, böylece Sovyet astronomlarının 14 gün süre ile aynı yerde Ay'ın orta bölgesinde volkanik faaliyetler gördükleri kanısı, doğrulanmakta mıdır? Sovyetler Birliği'nde gözlemlenen fenomenler, Dr. Wilkins'in gördüklerine çok benzemektedir. Dr. Wilkins'in görmüş olduğu kırmızı lekenin çapı, kendi hesaplarına göre 2 - 2,5 km. uzunluğundaydı ve sanki kırmızı bir madde bulunduğu alana saçılmış gibi gözüküyordu.

İngiliz ve Sovyetler'in teorileri özellikle ilgi çekmektedir, çünkü bunlar şimdiye değin ortaya konmuş olan tüm teorilere karşı çıkar durumdadırlar.

Uzmanların bir kısmı ise gözlemlenen Ay'ın iç kısımlarında gaz püskürmelerinin neden olduğu görüşündedirler. Bilim adamlarının görüşlerine göre bu türlü gaz püskürmeleri tıpkı «kuzey ışığı» benzeri görüntüleri ortaya çıkarabilir. (Hess Nachr., Kassel, 22.11.1958)

Ay'da oluk şekilleri gerçekten pek fazladır. Örneğin, meşhur Hadley oluğu tıpkı dünyadaki kanyonlara benzemekte ve bir akarsu tarafından oyulmuş izlenimini vermektedir. Buradan bir zaman önce Ay üzerinde yoğun bir atmosfer olabileceği görüşü öne sürülmektedir. Birçok uzmanlar ise, lavların aktığı, belki muhtemelen yüzey altından aktığı ve daha sonra da bu yeraltı lav kanallarının geçtiği yerler üstten çökerek bu olukları meydana getirmiş olabileceğini savunmaktadırlar.

f — Ay Üzerinde Bulunan Acaip Taş

19 Şubat 1973 tarihli Sovyet *Aerospace* dergisinde ilginç bir yazı yayımlanmıştı. Yazıya göre: Ay'daki Sessizlik Denizi bölgesinde Toros dağları eteklerinde uzaktan kumanda edilerek çalıştırılan LUNOKHOD-2 (ki Moskova yakınlarındaki Yıldız Şehri anlamına gelen Zvezdnoy Gorodok'dan yönetilmektedir), düz bir taş blok ile karşılaştı. Yüzeyi dümdüzdü ve çevredeki yığınlarla veya bloklarla hiçbir benzerliği yoktu. Üzerinde dolaşan aracın 2,5 cm.'lik bir alana yaptığı yaklaşık 650 kg.'lık basınca çok rahat dayanıyor ve bu basınç taş yüzeyini örten hafif toz tabakasının üzerinde incecik bir iz bırakıyordu. Bilim adamlarının incelemelerine göre de bu taş plaka etrafındaki kayalara oranla çok yeni idi.

Taşın orada tek oluşu, bilim adamlarını televizyonun elverdiği olanaklar içinde onun kimyasal yapısı, manyetik özellikleri gibi alanlarda araştırmalarını devama zorladı. Taş 13 Şubat'ta bulunmuştu. Araştırma planları ise 16 Şubat'ta kesinleşti. O bölgedeki kaya yatakları ve kayaların tipi daha önce etüd edilmişti. Bunlar da değişik olmakla birlikte, bu tek kaya bloku, etrafı ile hemen hemen hiç ilgili değildi. Bir rastlantı sonucu bile olsa böyle bir oluşum bilginlere çok şaşırtıcı gel-

mektedir. (Bu konuda daha ayrıntılı bilginin yayımlanması beklenmektedir.)

g — Ay Üzerindeki Esrarengiz Kuleler

New York (T.H.A.) (Cumhuriyet Gazetesi — 11.7.1970)

Birleşik Amerika'da yayımlanan «*Argosy*» dergisinin son sayısında çıkan bir yazıda açıklandığına göre, Birleşik Amerika Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi ile bunun Rusya'daki eş örgütü, Ay'da akıllı varlıklar tarafından yapıldığı belirli olan anıtları gösteren fotoğraflara sahiptirler.

Bunlar arasındaki tek fark, Rusya'daki fotoğraflar geniş ölçüde basılmakta ve yorumlar yapılmasına yol açmakta, buna karşılık Amerika'dakiler şimdilik dosyalanması kaydı ile saklanmaktadırlar.

Makalede, yüksek rütbeli bir NASA memurunun, «*Evet, biz bu fotoğrafları biliyoruz ve anıtlar çok belirlidir, fakat bu fotoğraflar konusunda yorumlar yapılmamıştır*» dediği belirtilmiştir.

Dergi, Birleşik Amerika tarafından uzaya gönderilmiş olan Lunar Orbiter 2 uzay aracı tarafından Ay'ın yüzeyinin 37 km. üzerinden alınmış olan ve uzun gölgeler meydana getiren 8 kuleyi gösteren fotoğraflar ile Rusya'nın Luna-9 uzay aracı tarafından alınan iki fotoğrafı yayımlamıştır.

Dergi, Amerikalı bilim adamlarının, sütun şeklindeki kulelerin, en büyüklerinin 15 metre genişlikte ve 12 ile 25 metre yükseklikte olduklarını ifade ettiklerini yazmıştır. Rus bilim adamları ise bunların yüksekliklerinin yaklaşık olarak 46 metre olduğunu söylemektedirler.

h — Ay Üzerindeki Esrarengiz Dev Makinalar

NASA'nın elinde bulunan Ay'ın arka yüzüyle ilgili fotoğraflarda, 1600 m. uzunluğunda ve 68 m. genişliğin-

de devasa makinalar görülüyordu. Ay'daki bu maden arama aktivitesi Ay'da bırakılmış sismik cihazlar tarafından da tespit edilmişti.

Rex Dutta'nın programından sonra L.B.C. NASA'yı telefonla aramıştı. Kuşkusuz, NASA bunları reddetmişti. Fakat L.B.C. bu red cevabını tatminkâr bulmadığı için, dinleyicilerden de gelen istek üzerine sözkonusu programı tekrar yayınlamıştı.

Ağustos 1967'de Lunar Orbiter-5, Ay'ın Mare Humorum bölgesinde, Vitallo Krateri içinden yukarı doğru tırmanan, arkasından da kazmış olduğu toprakları püskürten mekanik bir maden makinasının resmini çekmişti.

Ocak 1969'da Apollo-5 Ay'ın arka yüzünün fotoğrafını çekmişti. Fotoğrafta maden makinaları tarafından bir kenarı düzeltilmiş büyük bir krater görülüyordu. Aynı kraterin karşı kıyısında bu düzeltme işlemini tamamlamak üzere bekleyen makinalarda görülüyordu. Bu makinalar tahminen 1600 m. boyunda, 68 m. genişliğindeydi. Daha küçükleri ise, 4,5 m. genişlikte görünüyordu.

Haziran 1972'de Apollo-16 tarafından çekilen Ay'ın arka yüzüne ait fotoğrafta küçük bir kraterin içinde bulunan maden makinasıyla, bu makinadan kraterin dışına kadar püskürtülen taş, toprak ve toz görülüyordu.

Amerikan astronomları tarafından Ay'da bırakılmış bulunan sismik cihazlar, dev makinalar tarafından yürütülen bu maden arama aktivitesini tespit edip, Dünya'ya bildirmektedirler.

Montreal'de çıkan Kanada gazetelerinden «*Midnight*» 8 Şubat 1977 tarihinde bu konuyla ilgili fotoğraflar ve Harry Sentt imzasıyla da bir sayfa yazı yayımlamıştı. Bu makaleden bazı satırları aynen naklediyoruz:

«*Amerikan bilim adamlarının söylediklerine göre, Ay'da yabancılara rastlanmıştır. Onların makinaları ve*

çalışmaları, bu sayfada yayımlanmış bulunan NASA'nın resmî fotoğraflarında görülebilir. Bir Amerikan astronomunun belirttiğine göre, Amerika oradaki yabancılarla yüzyüze gelmekten çekindiği için Ay keşif programını ertelemiş bulunmaktadır. Astronom George H. Leonard ismini açıklanmasını istemeyen bir uzay bilimcinin, kendisine dünyadaki seçkin (yönetici) *kimselerin uzaylılar hakkında haberdar edildiğini söylediğini bildirmiştir.*»

Astronom Leonard, «*Midnight*» gazetesine verdiği beyanatta şunları söylemişti: «*Ay'ın bir çeşit UFO üssü olduğuna dair beni oldukça emin kılan faktörlerden birisi orada gözlenen objelerin üzerindeki işaretlerdir. Bu işaretler, bir New Mexico polis memurunun yere konmuş bir UFO üzerinde gördüğü işaretlerle aynıdır.*»

Hâlen 54 yaşında bulunan astronom Leonard 1973'de emekliye ayrıldığından beri resmen gizlenen gerçeklere karşı mücadele etmekte, binlerce fotoğrafı bilim adamları ve resmî uzay bilimcilerle birlikte incelemektedir. Bu çalışmalarının bir ürünü olarak «*Somebody Else is on the Moon*» (Ay'da Başka Biri Var) kitabını yayımlamış bulunmaktadır.

Gerek resmî fotoğraflara, gerekse kendi çizimlerine dayanarak Ay'daki uzaylıların aktivitesini, krater seviyelerinin alçalmasını, yüzeyde dolaşan dev makinalarla toprağın düzeltilmesini ve bazı kraterlerin içinden toprağın dışa doğru nasıl püskürtüldüğünü açıklamaktadır. «*Onların kim olduklarını bilmiyorum. Fakat çok iyi biliyorum ki, hükümet Amerikan halkından bu keşfi saklamaktadır,*» diyor astronom Leonard.

Astronom Leonard, 2 yıl kadar önce bir NASA bilim adamının kendisine çeşitli ülkelerden seçkin bilim adamlarının İngiltere'de toplanarak Ay'daki yabancıların faaliyetlerinin keşfi hakkında görüştüklerini söylediğini bildirmiştir. Bir NASA bilim adamı; «*Yöneticile-*

rin pekçoğu bundan çok korkmuştur. Sadece bir bölgeyle ilgili bir takım resim, konunun önemini ortaya koymaya yeter de artar bile...» demiştir.

Ay'daki yabancıların çalıştıkları yerlerin yakınlarına hiçbir Amerikan astronotu inmemiştir. Ve hiçbir fotoğrafta da oradaki uzaylılar görülmemiştir. Leonard'a göre, yüzeyde maden arama çalışmaları yaparlarken, muhtemelen toprak altında yaşıyorlar ve planları için gerekli elementleri çıkarıyorlar. Ay depremlerini tespit etsin diye bırakılan sismik cihazlar belirli bölgelerden gelen gümbürtüleri uzun uzun kaydetmektedir. Leonard'a göre bunlar toprak altı çalışmalarının yansımalarıdır.

Ay üzerinde dolaşan bu yabancı araçlardan birisine Leonard, «*x-drone*» adını takmıştır. En azından 1600 m. boyunda olan bu araç krater kenarında çalışmaktadır. NASA fotoğraflarından birinde görülen kraterin kenarları saat yelkovanı hareketi yönünde kazınmış, traşlanmış görülmektedir. Bu kraterin kazınmamış diğer kenarında da Leonard'ın belirtiği makinalar vardır. Yine bir NASA bilim adamından öğrendiğine göre, ilgililer bu kazma ve maden arama faaliyetlerinden haberdardırlar. Leonard'ın belirttiğine göre kendisi, Ay'daki faaliyetleri gösteren resmî fotoğrafları görmüş bulunmaktadır. Bu fotoğraflar henüz Amerikan halkından gizli tutulmaktadır. Leonard'ın söylediğine göre hükümet Ay'daki yaratıkları sadece bilmekle kalmıyor, bu yabancıların orijinleri hakkında bilgi toplamak üzere dikkatini Ay'dan, Mars'a ve Venüs'e çevirmiş bulunmaktadır. «*NASA, açıkçası, Amerikan halkına UFO'lar hakkında yalan söylemektedir.*» diyor astronom Leonard.

4. BÖLÜM

SOVYET BİLİMCİLERİ VASIN VE SHCHERBAKOV'UN «YAPAY AY» GÖRÜŞLERİ

İnsanlar uzun bir zamandan beridir, Mars'taik «*kanallar*»ın kozmik mühendislerin eseri olup olmadığını merak etmelerine rağmen, bilinmeyen bir sebepten dolayı, kendilerine çok daha yakın olan Ay manzaralarındaki tuhaflıklara aynı gözlerle bakmayı hiç düşünmemişlerdir. Diğer göksel cisimlerdeki zekî yaşam ihtimalleriyle ilgili olarak ortaya sürülen tüm savlar da, öteki uygarlıkların da bir planetin yüzeyinde yaşamaları gerektiği ve herhangi bir göksel cismin iç kısmının bir yerleşme mekânı olamıyacağı fikri ile sınırlandırılmış bulunmaktadırlar.

«*Sağduyu*»nun geleneksel düşünce tarzlarını terkederek, ilk bakışta, makûl olmayan ve sorumsuzca ileri sürülen bir fantaziymiş gibi gelebilecek bir savı benimsemiş bulunuyoruz. Fakat, insanların Ay hakkında toplayageldikleri tüm enformasyonu ne kadar ayrıntılı olarak incelersek, ortaya koyduğumuz varsayımı çürütecek tek bir hususun bulunamayacağına da o kadar kanaat getirmekteyiz. Dahası, şimdiye kadar Ay'la ilgili muammalar olarak mütalaa edilen birçok olay da öne sürdüğümüz bu yeni hipotezin ışığında açıklanabilir hale gelmektedirler.

8 — Ay, Dünya İçin Yapay Bir Sputnik midir?

Ay'ın kökeni Kozmogoni'nin en karmaşık sorunlarından birini oluşturur. Bu konuda, şimdiye kadar üzerinde tartışma açılan başlıca üç hipotez mevcuttur:

BİRİNCİ HİPOTEZ: *Bir zamanlar Ay, Dünya'nın bir parçasıydı ve sonra koparak ayrıldı.*

Bu hipotez artık eldeki kanıtlarla çürütülmüş bulunmaktadır.

İKİNCİ HİPOTEZ: *Ay bağımsız olarak, Dünya ile aynı toz ve gaz bulutundan oluştu ve hemen Dünya'nın doğal uydusu haline geldi.*

Peki, bu takdirde neden Ay'ın özgül ağırlığı (3,33 gr./cm.^{3}) ile Dünya'nınki (5,5 g./cm.^{3}) arasında böylesine büyük bir fark vardır? Dahası, eldeki en son bilgilere göre (Apollo astronotlarının beraberlerinde getirdikleri örneklerin analizleri), Ay kayaları Dünya'dakilerle aynı bileşime sahip değildirler.

ÜÇÜNCÜ HİPOTEZ: *Ay, Dünya'dan ayrı olarak ve dahası, Dünya'dan çok uzakta (belki de Güneş Sistemi'nin dışında) meydana geldi.*

Buna göre, Ay'ın bizim planetimizle aynı «çamur» dan yoğurulmuş olmasına gerek yoktur. Evren'in içinde yol alan Ay'ın, Dünya'nın yakınlarına gelmiş ve çekim güçlerinin karmaşık bir etkileşimi sonucunda hemen hemen dairesel olan jeosantrik bir yörüngeye oturmuş olması gerekir ki, bu türden bir avlanma gerçekte imkânsızdır. Aslında, bugün Evren'in kökenini inceleyen bilim adamları, Dünya - Ay sisteminin nasıl oluştuğunu anlayabilecek olan, kabul edilebilir hiçbir teoriye sahip değildirler.

VASIN ve SHCHERBAKOV HİPOTEZİ: *Ay, bizlere bilinmeyen bazı zekî varlıklar tarafından Dünya'nın çevresindeki bir yörüngeye yerleştirilmiş bulunan yapay*

bir Dünya uydusudur. Ancak son derece gelişmiş bir uygarlığın gerçekleştirebileceği bu eşsiz deneyi kesinlikle kimlerin sahneye koyduğuna dair herhangi bir sepkülatif tartışmaya girmeyi reddederiz.

b — Ay, Bir «Nuh'un Gemisi» midir?

Yapay bir uydu fırlatacaksınız, bunun içini boş yapmanız yerinde olur. Aynı zamanda, böylesine muazzam bir uzay projesini gerçekleştirebilecek olan herhangi bir varlık sisteminin, Dünya yakınındaki bir yörüngeye, içi boş, devasa bir tür gövdeyi oturtmakla yetineceklerini düşünmek saflık olur.

Karşımızda duran bir objenin, iç kısmı motor yakıtı, tamir işleri için gerekli malzeme ve gereçler, seyir cihazları, gözlem teçhizatı ve her türden makineler ile dolu olan... yani, bu «*Evrensel uydu*»nun zekî varlıklara ait bir tür «*Nuh'un Gemisi*» olarak hizmet görmesini, belki de uzunca (milyonlarca yıllık) bir varoluşu ve uzayda yapılacak (milyonlarca kilometrelik) uzun yolculuklarını önceden planlayan bütün bir uygarlığı barındırmasını mümkün kılacak her şey ile teçhiz edilmiş, son derece eski bir uzay gemisi olması daha muhtemeldir.

Bu türden bir uzay gemisinin kabuğunun da doğal olarak, meteoritlerin darbelerine ve aşırı sıcak ile aşırı soğuk arasındaki düzensiz değişimlere dayanabilmesi için süper güçlülükte olması gerekir. Bu kabuk, muhtemelen çift katlıdır - başlıca, 35 km. kalınlığında olan yoğun bir zırh ve bunun da üzerinde daha seyrek bir biçimde sıkıştırılmış olan bir örtü (yaklaşık 5 km. kalınlığında olan çok daha ince bir tabaka) bulunuyor olabilir. Belirli bölgelerde, yani Ay «*denizleri*»nin ve «*krateleri*»nin bulunduğu yerlerde bu dış tabaka iyice

ince bir hale gelip, bazı durumlarda tamamen ortadan kalkabilir.

Ay'ın çapı 3476 km. kadar olduğuna göre, bizim görüş açımızdan ele alındığı takdirde, ince duvarlı bir küre olarak belirlenecektir. Anlaşıldığı üzre, içi hiç de boş olmayan bir küredir bu. İç yüzeyinde her türlü malzeme ve teçhizat bulunabilir. Fakat, Ay kütlesinin büyük bir bölümü kürenin merkezî kısmında yoğunlaştırılmıştır. Bu çekirdek kısmının çapı 3300 km. kadardır.

Böylece, bu boşluk da örneğin solunum, teknik vs. ihtiyaçlar için gerekli olan gazlarla doldurulmuştur.

Böylesine bir iç yapıyla Ay da, Dünya'nınkinden hatırı sayılır derecede farklı olan, 3,3 gr./cm.^{3}'lük bir ortalama özgül ağırlığa sahip olabilir.

c — Torpillenemeyen Bir Savaş Gemisi

Ay yüzeyinde en çok rastlanan ve yine de en ilginç olan oluşumlar «kraterler»dir. Bunların çapları birbirinden çok farklı olup, 1 m. ile 200 km. arasında değişirler (en büyüğünün çapı 225 km. kadardır). Ay'ın yüzeyi nasıl bu kadar çopur bir hale gelmiştir?

Elimizde iki hipotez bulunmaktadır: «*Volkanik*» ve «*Meteorik.*» Çoğu bilim adamı ikinci hipotezi destekler.

Sovyet fizikçisi Kirill Stanyukovich, 1937 yılından beridir yazdığı bir dizi tezde, kraterlerin Ay'ın milyonlarca yıldır bombalanması sonucunda meydana geldiği fikrini açıklamaktadır. Bu gerçek bir bombardımandır, çünkü en ufak bir göksel cisim dahi, kozmosta sık sık rastlanan o hızlı çarpışmalardan birini gerçekleştirdiği vakit sanki dinamit ile yüklenmiş bir savaş başlığı ya da hatta, bazı zamanlar, atom savaş başlığı gibi bir sonuç verebilir. Çarpışma esnasında anında yanma meydana gelir ve bu da cismi akkor haldeki gazlardan oluş-

muş yoğun bir buluta, arkasından da plazmaya dönüştürür ve böylece, kesin bir patlama olur.

Profesör Stanyukovich'e göre, irice cesametteki bir «füze» (örneğin, çapı 10 km. kadar olan bir cisim) Ay'a çarptığı zaman, kendi çapının 4 ya da 5 katı kadar bir derinliğe nüfuz etmelidir (yani, 40 - 50 km. kadar).

İşte bu noktada ortaya çıkan şaşırtıcı bir gerçekde, Ay'ın üzerine düşen meteorlar ne kadar büyük olurlarsa olsunlar (bazılarının çapı 100 km.'yi geçer) ve ne kadar hızla yol alırlarsa alsınlar (bazan, kombine hız 65 km./sn.'ye ulaşabilir), anlaşılmayan bir sebepten ötürü, açtıkları kraterlerin çapları büyük değişiklikler göstermesine rağmen, derinliklerinin hepsi de aynı olur: 2 - 3,5 km. kadar.

Örneğin, 225 km. çapındaki en geniş krateri ele alalım. Alan olarak, Hiroshima'dan yüzlerce kez daha geniştir. Milyonlarca tonluk Ay kayasının kilometrelerce öteye atılabilmesi için, kimbilir ne kadar güçlü bir patlama meydana gelmiştir! Bu durumda, patlamanın olduğu yerde son derece derin bir kraterin bulunması gerekirdi, ancak hiç de böyle birşeye rastlanmaz. En yüksek nokta ile taban arasında en fazla 5 km.'lik bir irtifa farkı mevcuttur ve bunun da üçte biri, kraterin çevresine saçılan kayaların oluşturduğu duvarın kendi yüksekliğidir.

Böylesine devasa bir delik için bu derinlik çok azdır. Dahası, kraterin tabanı, Ay yüzeyinin eğrisiyle uyumlu olarak dış bükeydir. Kraterin ortasında durmanız halinde, göğe yükselen kenarları dahi göremeyeceksinizdir — ufkun ötesinde kalmış olacaktır. Daha ziyade bir tepeyi andıran bir delik, biraz tuhaf bir olay olsa gerek.

Ancak, meteoritin Ay'ın dış örtüsüne çarptığını varsaydığımız takdirde, bu sonuç hiç de tuhaf görünmeye-

cektir. Bu dış tabaka bir tampon vazifesi görür ve yabancı cisim, nüfuz edilemeyen küresel bir engelle karşı karşıya kalır. 35 km.'lik zırhlı tabakada bazı çentikler açmaktan öteye geçemeyen bu patlama, kaplama'nın parçalarını uzaklara fırlatır.

Yaptığımız hesaplara göre Ay'ın koruyucu kaplamasının 4 km. kalınlığında olması gerektiğini hatırımızdan çıkarmazsak, bu kalınlığın aşağı yukarı kraterlerin maksimum derinliklerine eşit olduğunu göreceğiz.

d — Ay, Felâkete Uğrayan Bir Uzay Gemisi midir?

Şimdi de Ay kayalarının kimyasal özelliklerini gözönüne alalım. Amerikalı bilim adamları, analizler sonucunda, Ay kayasında krom, titanyum ve sirkonyum buldular. Bunların hepsi de dayanıklı, yüksek mekanik güçte olan ve aşınmayı önleyici özelliklere sahip bulunan metallerdir. Hepsinin birden birarada kullanılması ısıya karşı mükemmel bir dayanıklık ve her türlü saldırıya karşı dayanma yeteneği oluşturacaktır. Dünya'da da elektrik fırınlarının iç kaplaması için kullanılabilir.

Eğer devasa bir yapay uyduyu, sıcaklığın istenmeyen etkilerine kozmik radyasyonu ve meteorit bombardımanına karşı korumak için bir malzeme geliştirecek olsaydı, uzmanlar muhtemelen bu üç metali seçeceklerdi. Bu durumda astronotları o kadar şaşırtmış olan, Ay kayasının ısıyı iletmede neden böylesine etkisiz kaldığı hususu da açıklık kazanmış olmaz mı? Dünya'nın bu süper - uydusunun mimarlarının çalışmaları da böyle bir sonuca yönelik değil miydi?

Mühendislik açısından ele alırsak, kadim zamanlardan kalan ve adına Ay dediğimiz bu uzay gemisi mükemmel bir şekilde inşa edilmiştir. Uzun ömürlülüğünün makûl bir nedeni olmalıdır. Planetimizden de yaşlı

olması mümkündür. Her halükârda, Ay kayalarından bazılarının Dünya üzerindeki en yaşlı kayalardan onun yapımında kullanılan malzemelerin yaşı için geçerlidir. Yüzeyindeki kraterlerin sayısına bakınca, Ay'ın hiç de küçük yaşta olmadığını anlarız.

Dünya üzerindeki gökyüzünde ne zamanlar parıldamaya başladığını söylemek muhakkakki zordur. Ancak, bazı ön tahminler esas alındığında, yaklaşık iki bin milyon yıl önce parıldamaya başladığını düşünebiliriz.

e — Ay, Terkedilmiş Bir Uzay Kenti midir?

Kanımızca, Ay artık meskûn halde değildir ve muhtemelen, otomatik cihazlarından çoğu çalışmamaktadır. Dengeleyiciler işlev göremez hale gelince de kutuplar yer değiştirmiştir. Ay'ın sadece bir yüzünün bize dönük olmasına rağmen, bir süredir ekseni üzerinde dengesiz bir halde bulunan uydumuz, zaman zaman, bir zamanlar Dünya'daki gözlemleyiciler için görünmez olan arka yüzünün bazı bölgelerini de göstermektedir.

Zaman, etkisini Ay'ın üzerinde de göstermiştir. Hem gövde, hem de donanım bir dereceye kadar dezentegre olmuş, anlaşıldığına göre, iç kabuğun ek yerlerinden bazıları ayrılmıştır. Sanırız, önceleri volkanik faaliyete atfedilen ve ufak kraterlerden oluşan uzun zincirler (1.500 km.'ye kadar uzanmaktadırlar), gazların kazalar sonucu zırh tabakasında beliren çatlaklardan püskürmesiyle meydana gelmişlerdir.

Ay manzaralarının en harikulâde veçhelerinden biri olan, 500 m. yüksekliğinde ve 100 km. uzunluğundaki dümdüz bir «duvar»ın da zırh plakalarından bir tanesinin göksel torpedoların darbesi altında eğilerek dümdüz olan kenarlarından birini yukarıya kaldırması sonucunda meydana geldiğinden kuşkumuz yoktur.

Ay sakinleri muhtemelen, meteorit bombardımanının etkilerini hafifletmek için, örneğin, iç tabakayı örten dış tabakada açılan gedikleri yamamak gibi, gerekli olan önlemleri alıyorlardı. Bu amaçla da Ay çekirdeğinden çıkarılan ve çimentoya benzer bir madde, gereken yerlerde borularla yüzey alanlarına aktarılabilirdi.

Kısa bir süre önce, astronomlar, büyük «denizleri» yakınındaki gravitasyonel alanlarda değişmeler tespit ettiler. Kanımızca bunun sebebi şudur: Ay'ın kuru denizleri, aslında zırh tabakası üzerindeki koruyucu kaplamanın yerinden koptuğu alanlardır. Böylece, bu engin açıklıklardaki hasarı gidermek amacıyla, tamir maddesini üreten teçhizatın «*çimento*» ile kaplayacağı alanın tam altına getirilmesi gerekiyordu. Ortaya çıkan düz açıklıklar da dünyasal gözlemcilere deniz gibi görünen yerleri oluşturmuşlardır.

Tamir teçhizatını oluşturan malzemeler ile makineler, kuşkusuz, kullanıldıkları yerlerde hâlâ daha durmaktadırlar. Sözkonusu gravitasyonel anomalilere yol açacak kadar da iri cesamettedirler.

Günümüzde Ay nasıl bir yerdir? İçindeki bir yaşam biçiminin artık ortadan kalktığı devasa bir «ölüler kenti» midir? Bir tür kozmik «Uçan Hollandalı» mıdır? Mürettebatının terkettiği ve otomatik olarak kontrol edilen bir araç mıdır?

Bu soruların hiçbirinin yanıtını bilmiyoruz ve tahmin etmeye de çalışmayacağız.

f — Kanıtları Beklemek Gerek

Bu makalede, ilk bakışta bir hayal ürünü gibi gelebilecek olan hipotezimizin dayandığı sebeplerden sadece birkaçını —ne yazık ki, şimdilik elimizde sadece ikinci dereceden kanıtlar vardır— sunmuş bulunuyoruz.

Hipotezimizin benzeri olan bir başka «*hayali*» fikir de 1959 yılında, tanınmış bir bilim adamı olan Profesör I.S. Shklovskii (4) tarafından ileri sürülmüştü. Shklovskii, Mars'ın uyduları ile ilgili olarak, kanıtları iyice inceledikten sonra, bu göksel cisimlerin her ikisinin de içlerinin boş olduğunu ve dolayısıyla da yapay uydular olarak kabul edilmeleri gerektiği sonucuna varıyordu.

(Bkz: 12 - UFO - APOLLO Uçuşları, «Yüksek Rehber Ruh Goethe'nin Tebliği,» s. 39)

(Bkz: 12 - UFO - APOLLO Uçuşları, «Ay'lı Leonidas' ın Tebliği,» s. 58)

Kanımızca, uydumuz Ay ile ilgili olarak zihinlerde uyandırdığımız sorular, bu konu üzerinde ciddiyetle durulmasını gerektirecek yeterlilikte düşünce malzemesi sağlamaktadır; sonuç, birçok Ay bilmecesinin aydınlanması olabilir.

Şimdi, tabii, düşüncemizi destekleyecek ya da çürütecek mahiyette, birinci dereceden açık kanıtların ortaya çıkmasını bekleyeceğiz.

Beklenecek süre pek uzun olmasa gerek..

---

(4) Bkz: 26-Evren Uygarlıkları... sf. 14.

5. BÖLÜM

AY'DAN GETİRİLEN İNSAN ELİ KEMİĞİ

San Francisco (Hürriyet) — Amerika'nın tanınmış öğretim kurumlarından Berkeley Üniversitesi Profesörler Kurulunun açıklamasına göre Ay'a ilk defa ayak basan insanoğlu Apollo mürettebatı değil, Edward Jefferson adlı bir Amerikalı bilim adamıdır.

Berkeley Üniversitesi'nin yaptığı bu açıklamaya göre Edward Jefferson 27 Ağustos 1932 yılında kendi yaptığı bir roketle Ay'a gitmeyi başarmış, ancak geri dönememiştir.

Berkeley Üniversitesi jeologlarından Profesör Everet Simpson Apollo 17 astronotlarının Ay'dan getirdikleri taşları incelerken bunların arasında bir insan kemiği bulmuştur. Aynı üniversitenin antropologlarından Thomas Lefty bu kemiğin bir insana ait olduğunu ve sağ elin kemiği olduğunu da söylemiştir.

Bu buluş her iki bilim adamını bir hayli şaşırtmış ve heyecanlandırmıştır. Çünkü bugüne kadar elde edilen bilgilere göre insanların Ay'da yaşayabilmesi imkânsızdır. Ay'da atmosfer ve hava olmadığı gibi, manyetik alanın çok zayıf olması ve yerçekiminin Dünya'dan beş defa daha azlığı Ay'da insanın yaşamasını imkânsız kılmaktadır. İşin içinden çıkamayan bilim adamları tanınmış bir fizik bilgini olan Robert H. Godard'a başvurmuşlardır. Godard'ın onlardan kemiğin yaşını

bulmalarını istemesi üzerine yapılan testler sonucu kemiğin 40 yaşlarında bir insana ait olduğu ortaya çıkmıştır.

Üç bilim adamı bu buluş üzerinde başlıca üç varsayım yürütmeye başlamışlardır. Bu varsayımlara göre:

1 — Ay'da aynı Dünya'dakine benzer bir uygarlık yaşamaktadır.

2 — Ay, Dünya'nın bir parçasıdır. Dünya'dan ayrıldığı zaman yeryüzünde yaşayan bir kısım insanları da birlikte götürmüştür.

3 — Bir veya birkaç kişi yıllarca önce Ay'a ayak basmayı başarmışlardır.

Fizik bilgini Godard bu üçüncü varsayımın en mantıklı yol olduğuna karar vermiştir. Çünkü bizzat kendisi 1926 yıllarında sıvı yakıtla çalışan bir füze imal etmeyi başarmıştır. Aynı zamanda 1935 yılında ölen Sovyet bilgini Tsiolkovsky de bu konuda kendisinden daha ileri çalışmalar yapmıştır.

Godard birden kendi özel asistanını hatırlar. Asistanı Jefferson 1932 yılında ani ve şüpheli bir şekilde ortadan kaybolmuş ve bir daha da izine rastlanmamıştır. Kendisi kaybolduğu zaman 40 yaşlarındadır.

Bir hafta sonra herşey ortaya çıkmıştır. Tucson'a giderek şehir savcısı ile görüşen üç bilim adamı gerçeği öğrenirler. Jefferson'ın dosyası arşivden çıkarılır. Dosya üzerine bir soru işareti konularak kapatılmıştır. Ancak soruşturma evrakında yer alan olaylar bilim adamlarının şüphelerini ortadan kaldırır.

Çünkü 1932 yılının 27 Ağustos'unda gökte ıslık sesi çıkararak giden ve doğuya doğru ilerleyen bir cisim görmüşlerdir. Ufukta kaybolan bu cismin arkasından bir patlama duyulmuştur. Ertesi gün bir çiftçi Angel Point'e düşen bir cismin yangın çıkardığını haber vermiştir. Yangın yerine yetişen kasabanın şerifi ve yar-

dımcıları orada burda haline gelmiş bir demir yığını bulmuşlardır. İlgi çekici taraf yanan binada altı yıldan beri Jefferson oturmaktadır. Yangından sonra yapılan aramalarda Jefferson'a ait en ufak bir parça bile bulunamamıştır.

«*Jefferson deli diyebileceğimiz bir dahiydi*» diyen Godard onun çalışmalarını şöyle anlatmıştır: «*Birlikte çalışmalar yaptığımız roketin daha büyüğünü Jefferson kendi başına imal etmeyi başarmıştı. Altı yıl uzay gezisini gerçekleştirmek için çalıştı. Atış rampasını hazırladı. Binlerce litre sıvı propergol hazırladı. Ancak benim anlamakta güçlük çektiğim nokta onun bu çalışmaları sırasında ölüme hazırlandığını nasıl görmediği. Zira çıkış hızı daha başında onu öldürebilirdi. Bunu bilmesi gerekirdi. Ay'a varma şansı ise 10 binde birdi. Yerçekiminden nasıl kurtuldu. Onu işte bilemiyorum.*»

Houston — Berkeley Üniversitesi profesörlerinin açıklaması Amerikan Havacılık ve Uzay Dairesi (NASA) yetkililerini şaşkına çevirmiştir. Bir kısmı böyle bir şeyin olamayacağını, bir kısmı ise 1932 yıllarında bile bunun gerçekleştirilmesinin mümkün olduğunu ileri sürmüşlerdir.

Jefferson'ın Ay'a gitmesinin karşı görüşünde olanlar şu varsayımları ileri sürmüşlerdir:

1 — 1932 yılında en büyük bilim adamlarının Ay'a gidecek rokete bir yön tayin etmesi imkânsızdı. Çünkü bugün bile Apollo'ları Ay'a gönderirken en az bir kez yön düzeltmesi yaptırmaktayız.

2 — Yerçekiminden kurtulmak için gerekli olan gücün en küçük makinelerde bile makinenin ve içindekinin ağırlığının en az 100 kat fazla olması gerekmektedir.

3 — Madem Jefferson herşeye rağmen Ay'a ulaşmaya muvaffak oldu. Öyleyse neden bindiği roketin parçalarına rastlanamadı.

4 — Bir insan kendini nasıl sonucu belli olmayan bir deney için kurban edebilir. Altı yıl süren hazırlıklarını herkesin gözünden nasıl saklamayı başarmıştır. Bir deli bile zafer hayallerini açıklamaktan sevinir.

Öte yandan bu işe «*olabilir*» diyenler ise şöyle düşünmektedirler: «*Jefferson Ay'a ancak ölü olarak varabilmiştir. Çünkü yolda ölmüş olmasa bile Ay'daki şartlar yüzünden can vermiştir.*»

KAYNAK VE DANIŞMA KİTAPLARI

1. CAMERON, W.S. "Comparative Analyses of Observations of Lunar Transient Phenomena" **Icarus,** 16 (1972), s. 339.
2. ———— ve GILHEANY, J.J. "Operation Moon Blink and Report of Observations of Lunar Transient Phenomena," **Icarus,** Vol. 7, No. 1 (July 1967).
3. CHERRINGTON, Ernest H. **Exploring the Moon through Binoculars,** New York, McGraw-Hill, 1969.
4. FORT, Charles. **The Book of the Damned,** London, Abacus, 1974.
5. GOODVAGE, F. Joseph. "Fanden unsere Astronauten Beweise...?" **UFO-Nachrichten,** No 223, (April 1975).
6. GUEST, John. der., **The Earth and its Satellite,** New York, David McKay Co., 1971.
7. HERBERTS, Gottfried. **Begegnungen mit Ausserirdischen-Freunde aus dem All Helfen Uns,** Fischer Verlag, 1977.
8. HOFFMANN, Helmut. "Geheimnisvolle Dinge um die Mondforschung," **UFO-Nachrichten,** No. 204/205 (Oktober 1973).
9. LEONARD, George. **Somebody Else is on the Moon,** New York, Pocket Books, 1977.
10. MOORE, Patrick A. **A Survey on the Moon,** New York, W.W. Norton, 1963.
11. ———— ve WILKINS, H. Percival. **The Moon,** London, Faber and Faber, 1960.
12. TASSEL, W. Van George. **When Stars Look Down,** Los Angeles, The Angeles Press, 1976.
13. VEIT, Karl L. **Planetenmenschen Besuchen Unsere Erde,** Wiesbaden-Schierstein, Ventla-Verlag, 1961.
14. WILFORD, John Noble. **We Reach for the Moon,** New York, W.W. Norton, 1971.
15. WILSON, Don. **Our Mysterious Spaceship Moon,** London, Sphere Books, 1976.

Ödemeli İsteme Adresi :
P.K. 1072 — İSTANBUL

Güneş Sistemi, yapay bir sistemdir.
Galaksi, yapay bir sistemdir.
Evren, yapay bir sistemdir.
Yaradılış, yapay bir sistemdir.

Tüm bunların yapıcıları, onları oluşturabilecek derecelere değin evrimleşmiş ve bilinip betimlenemez Yüksek Varlıklar'ın eserleridirler. Sürekli bir kuruluş ve dağılış ve çoğalış içindeki Yaradılış, bu hareketlilik ve canlılığı, kendini böylesine eden sonsuz varlıklar ve varlık sistemlerinden almakta ve onların tasarruf ve faaliyetleriyle varolmaktadır. Dolayısıyle, varlığın olmadığı yerde maddi varlık da olamaz. Çünkü her maddi varlık mevcudiyetini, muhakkak ve muhakkak onları oluşturan madde üstü varlıklara borçludur.

İşte bu açıdan bakıldığında, Güneş Sistemimizin tüm planetleriyle mevcudiyeti de böylesine madde üstü varlıkların yaratıcı faaliyetleri sonucudur. Çeşitli astronomik zaman süreçleri boyunca, Güneş Sistemi içerisine bazı ekleme ve çıkarmalar yapılmakta, yörünge ve eksen değişiklikleri oluşturulmaktadır. Bunları yapanlar, Güneş Sistemini Yöneten Yüksek Kudretler'dir. Sistemimizin bazı planetleri Galaktik Rahimler içerisinde doğal yaratımlar ile oluşturulmuş ve bazıları ise son derece Yüksek Uygarlıklar tarafından mekanik yollarla ve yapay olarak oluşturulmuştur. Ve Ay Planeti, böylesine bir Yüksek Evrensel Uygarlık tarafından inşa edilmiş bir yapay uzay ve işlev gemisi, daha doğrusu planetidir. O bir görev için Güneş Sistemimize getirilmiş ve Dünya yörünge paralelinde bir yörüngeye geçici bir zaman için yerleştirilmiştir.

Bu yapıtla şu hususlara ilişkin bilgi edinebilirsiniz :

Ay Planeti ve Üzerindeki Esrarengiz Olaylar.
Ay Planeti ve Üzerindeki Esrarengiz Yapılar.
Ay Planeti ve Üzerindeki Esrarengiz Araçlar.

Çeşitli Astronomların İlginç Ay Gözlemleri.
Çeşitli Bilim Adamlarının İlginç Yorumları.
Çeşitli Bilim Kuruluşlarının İlginç Araştırmaları.